

[21st July 1953]

Clause 46.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM:—"As a matter of fact, the amendments to clause 46 and the Seventh Schedule overlap each other. We can come to them at the end and shall get on with the other clauses."

MR. SPEAKER:—"As requested by the Leader of the House, we shall take up clause 46 and the Seventh Schedule at the end."

Clause 47.

* THE HON SRI C. SUBRAMANIAM:—"I move the following amendment:—

'Sub-clause (1) should be amended so as to provide that, if the contract is for purposes unconnected with the Residuary State, but is partly for purposes connected with the Andhra State/Mysore State or both those States and for the purposes of a State other than the States of Andhra, Mysore and Madras, it shall be deemed to have been made in the exercise of the executive power of the Andhra State/Mysore State or of the Andhra State respectively.'"

SRI T. VISWANATHAM:—"May I suggest that as this is a long Chapter dealing with contracts and assets and liabilities, we can take it up to-morrow."

MR. SPEAKER:—"I agree. The House will now adjourn and reassemble at 4 p.m. to-day to discuss the adjournment motion."

(After lunch—4 p.m.)

II.—ADJOURNMENT MOTIONS—cont.

(4) POLICE FIRING IN TUTICORIN AND DALMIAPURAM.

MR. SPEAKER:—"The motion reads as follows:—

'That the business of the House be adjourned to discuss a definite matter of urgent public importance, viz., Police firing on the 15th July 1953 in a number of places in the State such as Tuticorin and Dalmiapuram, resulting in the death of nine innocent persons and serious injuries to many.'"

SRI S. S. KOLKEBAIL:—"I rise on a point of Order, Sir. I am supporting the motion. But after the resolution was moved in the House, a Committee is enquiring into the matter. So the matter is *sub judice*."

MR. SPEAKER:—"Only when the matter is before the Court, it is *sub judice*. This is merely an enquiry. The Committee is not going to give a judgment. So the matter is not *sub judice*."

* SRI P. RANGASWAMI REDDIAR:—"Mr. Speaker, Sir, on the 15th July 1953, the Police opened fire near Tuticorin and at

21st July 1953]

[Sri P. Rangaswami Reddiar]

Dalmiapuram against the volunteers and sympathizers of the Dravidian Progressive Federation. Long before the 15th July, that is, towards the end of May 1953, the Dravidian Progressive Federation held a conference at Lalgudi and passed a resolution to the effect that immediately or within a reasonable time the name of Dalmiapuram should be changed into Kallakudi which is the original Tamil name. They also passed a resolution to the effect that as a token protest against the remark made by the Hon. the Prime Minister of India characterizing the movement at Tiruttani regarding the boundary question by the Tamilians as 'non-sense', they should do some agitation and stop all the trains so that the Prime Minister may feel that the South Indians resented his remark. Naturally, the Government ought to have known these two resolutions long before the agitation actually started. Since the Dravidian Progressive Federation did not receive any reply and the Government did not take any steps to change the name of Dalmiapuram into Kallakudi, they wanted to demonstrate and agitate over these two issues. From the newspaper reports and also from the statement of the Hon. the Chief Minister made on the floor of this House on the 16th instant, we understand that there was absolutely no necessity for opening fire. The only reason given by the Hon. Chief Minister was that in the afternoon there was a very big crowd, that the situation was unmanageable and that therefore the Police had to open fire. Even though the Hon. the Chief Minister said that he was glad for having received the report as early as possible (before making the statement), he did not give any reason as to how the mob was infuriated in the afternoon. He simply said that the mob was rather infuriated, that the situation was becoming uncontrollable and that therefore the Police had to open fire. That is all what I find from the newspaper reports regarding the statement made by the Hon. the Chief Minister on the floor of this House. How all of a sudden on the afternoon of 15th July 1953, the mob became infuriated and became unmanageable is a thing to be considered by the hon. Members of this House. So far as my enquiries go, what happened was this: 'In the morning a batch of some volunteers entered into the premises of the Dalmiapuram Railway station and pasted a paper containing the name Kallakudi against the name Dalmiapuram in the sign-board and then some laid on the track in order to stop the train. The volunteers were arrested and removed by the Police. Similarly, another batch entered and did the same thing. The Police arrested and removed the second batch also. When the third batch entered the premises led by one Kannadasan, a member of the Dravidian Progressive Federation, the Police did not adopt the same method but began to beat him indiscriminately and also broke one of his hands. The mob seeing this violent attitude on the part of the Police protested and shouted that the Police should not indulge in such brutal acts. The Police did not care for the protest of the public and they continued their acts. The mob tried to enter the premises and on seeing the mob the Police wrongly imagined that there would be violence and disorder. They opened fire indiscriminately. Sixty-four rounds were fired with the result that innocent passengers sleeping in the

[Sri P. Rangaswami Reddiar] [21st July 1953]

third-class compartments in the upper berth (I may call the luggage carrier "the poor man's berth"), that is the place intended for keeping the luggage, were shot dead, and another passenger sitting within the compartment was also shot dead.' The Police had no business to resort to firing in such an indiscriminate fashion. Many people were injured and two or three persons died on the spot. Some died in the hospital later. These are the circumstances under which the Police opened fire and I have to submit to this House that the reason given by the Hon. the Chief Minister on the 16th that the crowd entered the premises in large groups, that the situation was becoming unmanageable and that therefore the Police had to open fire is not true.

"Now, with regard to the Tuticorin affair, it was a token protest both in Tuticorin and other places against the remark of the Prime Minister of India, which I have already mentioned, characterizing the Tamilian movement in Tiruttani as 'non-sense.' The members of the Federation wanted to stop the trains so that the Hon. the Prime Minister of India may know the agitation in the South. The demonstrations were organized by the Dravidan Progressive Federation and were held in a peaceful manner. I may submit in this connexion that in our State the total population is 5 crores and 70 lakhs. There are only two movements, the Dravidian Progressive Federation and the Dravida Kazhakam to promote the interests and welfare of the Dravidians. If the name of a Northerner is sought to be perpetuated in the heart of Tamil Nad simply because he has invested some capital here to run a business, it would be a shame for the Tamilians and nobody can tolerate such a thing. It is but just and proper that the station should be renamed as Kallakudi and it is equally just and proper for the Tamilians in Tiruttani to agitate the question of boundary in Chittoor district. After all, both the Andhras and the Tamils have equal rights to safeguard their respective boundaries and in order to show their protest the Tamilians started an agitation. That agitation cannot be easily characterized as 'non-sense'. The volunteers of the Federation wanted to take the lead and expressed their protest in an effective manner. Throughout the State they organized demonstrations in as peaceful a manner as possible as was done before by members of other parties during similar agitations. Now, the Hon. the Chief Minister said on the 16th that these matters cannot be prejudged, that he has appointed a Committee to enquire into these matters in detail and that it was not proper for us to discuss them on the floor of this House. So to say, the Hon. the Chief Minister has already given a verdict on this matter. I will just read one sentence from the statement made by the Hon. the Chief Minister on the 16th—

'But at present, I submit that any action such as the one proposed would be prejudging the action of the Police officials who are undergoing a great amount of risk and who are doing their work bravely, promptly, properly and courageously under difficult conditions.'

4-10
p.m.

"If this is the attitude of the Hon. Chief Minister, there cannot be any surprise about the result of the enquiry that is going on for the past two days. How can it be said that the Police and other officials are doing their work bravely and properly? As I

21st July 1953] [Sri P. Rangaswami Reddiar]

have already said in the beginning, there was sufficient notice to the Government long before the agitation. I understand reliably that the district officials were not there on the spot. The district officials and the Government ought to have known that large crowds are likely to gather in such circumstances. If the officials apprehended any serious occurrence, they ought to have allowed only the volunteers to enter the premises of the Dalmiapuram Railway Station and effectively prevented the public from entering the premises. On the other hand, they allowed the crowd and the volunteers to enter the premises. When the Police indulged in unnecessarily beating one of the leaders and a protest came from the public, the Police resorted to opening fire. The entire blame for not taking proper steps in advance to prevent such unfortunate incidents and unpopular acts rests with the Government. We understand from reports and enquiries that the opening of fire by the Police in Dalmiapuram on the 15th July was a wanton act. Somehow or other they wanted to open fire with cause or without cause and put the blame on somebody else. It is an unfortunate thing. Ordinarily people may not even resort to travel by train hereafter, because innocent passengers are shot like that. Such unpopular acts are not justified. Our Government in the Centre as well as in the State seem to think that once they come into power, they have no use for the people. The people look upon such an attitude with resentment. When a major organization like the Dravidian Progressive Federation makes a representation on behalf of the people to the Government, it is for the Government to investigate the question, scrutinise the just aspirations and do the needful. If they fail to do so, people resort to peaceful demonstrations to draw the attention of the Government and get redress for their grievances from them. The whole question has to be investigated. As was pointed out by the Leader of the Opposition on the 16th July, an enquiry by a committee consisting of the Personal Assistant to the District Magistrate, Tiruchirappalli, and the Principal Subordinate Judge of Tiruchirappalli will not infuse confidence in the public. This is an important question affecting the people of this State, and a committee enquiring into it should consist of non-officials and the enquiry should be an open enquiry. Otherwise people will lose confidence and the enquiry will be a mockery."

*SRI A. GOVINDASAMI NAYAGAR :—“கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, டால்மியாபுரத்திலும், தூத்துக்குடியிலும் மக்கள் சுட்டுக்கொல்லப்பட்ட நிகழ்க்கி சம்பந்தமாக விவாதத்திற்கு வந்திருக்கிற அவசரப் பிரேரணையின் மீது பேசுகின்றபோது என் நெஞ்சம் குமுறுகிறது. மக்களின் உயிர்களைத் திரணமாக மதித்து, நாய்களைப் போல மக்கள் சுட்டுக்கொல்லப்பட்டு தெருவில் இழுத்தெறியப்படும் இந்த ராமராஜ்யத்தில் மனதிற்கு மிகவும் வேதனையைத் தரக்கூடிய இப்படிப்பட்ட செய்கையைத் தவிர வேறு எதையும் நாம் காணமுடியாது தான். வெள்ளைக்காரர்கள் தான் கொடுமை மிக்கவர்கள் என்று எண்ணினோம். அன்று வெறிபிடித்த டயர் தன் துப்பாக்கியில் ரவை இருக்கும் வரையிலும் சுட்டுத் தீர்த்தான் என்ற செய்தியை நாம் கேட்டிருக்கின்றோம். ஆனால் அன்றும் கூட டால்மியாபுரத்தில் சுட்டதைப் போல அறுபத்து நான்கு ரவுண்டுகள் சுட்டான் என்று கிடையாது. இந்த காரணம், அவரிடம் மூர்த்திகளேர் சாத்வீகத்தில் தனக்கு நம்பிக்கை இருப்பதாக சொல்லிக்கொள்ளும் இந்த ராமராஜ்ய ஆட்சியாளர்களோ நிரா

4-15
p.m.

[Sri A. Govindasami Nayagar]

[21st July 1953]

யுதபாணியான கூட்டத்தின் மீது 64 ரவுண்டுகள் சுட்டிருக்கிறார்கள். ஈவு இருக்கமுள்ளவர்கள் என்று சொல்லிக்கொள்ளுபவர்களின் உடல், உள்ளம் எல்லாம் இதைக் கேட்டுச் சிலிர்த்தவல்லையாயென்று நான் கேட்கிறேன்?

“ஜூலை மீ 15-ம்தேதி தான் இந்த சர்க்காருக்கு சாவு மணி அடித்த நாள். இந்தச் சர்க்கார் அஸ்தமனம் அடையப்போகிறது என்பதை குறிக்கும் வெடிமுண்டு ஒலித்த நாள். இந்த அரசாங்கத்தின் வரலாற்றில் ரத்தக்கறை படிந்த நாளாகும். திராவிடரை மிகவும் அவமானப்படுத்தக் கூடிய வகையில் இந்தியப் பிரதம மந்திரி வில்லி என்று, நான்சென்ஸ் என்றும் சொல்லி வருவதைக் கண்டிக்கும் முறையில் ரயில் நிறுத்தம் செய்ய தி. மு. க. திட்டமிட்டிருந்தது சர்க்காருக்குத் தெரியும். ரயில் நிறுத்த திட்டத்திற்கும், ஆரம்பக் கல்வித் திட்டத்திற்கும் ஏதோ சம்பந்த மிருப்பதாக ஒரு சிலர் குழப்பிக்கொண்டே வருகிறார்கள். அது வேறு, இது வேறு விஷயம் என்பதை நாம் முன்பு சொன்னதைக் கொண்டு மனதில் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும்.

“கடந்தகாலமாக தமிழர்கள் பல போராட்டங்களை நடத்திக்கொண்டே வருகிறார்கள். வடநாட்டு மொழி ஆதிக்கம் தென்னாட்டில் இருக்கக்கூடாது என்பதற்காக திராவிடக்கழகம், முன்னேற்றக்கழகம் ஹிந்தி அழிப்பு இயக்கத்தை நடத்தினார்கள். அதுமட்டுமல்ல. ஆந்திர மாகாணம் அமைய வேண்டுமென்பதற்காக சென்னை நகரில் ஸ்ரீ பொட்டி ஸ்ரீராமலு பட்டினி கிடந்து இறந்தார். அதைத்தொடர்ந்து விஜயவாடாலிலும், மற்ற இடங்களிலும் ரயில் வண்டி நிலையங்களில் சென்று குதறையாடியும், உணவு தான் யங்களைச் சேதப்படுத்தியும் ஆந்திரர்கள் கிளர்ச்சி செய்தார்கள். ஆனால் நியாயமான தனது பிரதேசத்தை ஆந்திராவுடன் சேர்க்கக்கூடாது என்பதற்காக திருத்தணியில் சாத்விகமான முறையில் தமிழர்கள் போராடிய போதும், இந்தியப் பிரதமர் தமிழர்களின் போராட்டங்களை வில்லி என்றும், நான்சென்ஸ் என்றும், சைல்டிஷ் என்றும் மட்டமாகப் பேசிக்கொண்டே வருகிறார்கள். மானமுள்ள தமிழர்கள் யாரும் இதைக்கேட்டு ஆத்திரம் அடையாமல் இருக்கமாட்டார்கள். அதன் காரணமாகத் தான் அறிஞர் அண்ணாத்துரை அவர்களும் நேருவுக்குப் பாடம் கற்பிக்க நாடெங்கும் ஜூலைமீ 15-ம் தேதி ரயில் நிறுத்தம் செய்வோம். அது சாத்விகமான மறியலாக இருக்குமென்று அறிவித்தார்கள். அவர் வேண்டுமோலின்படி தமிழ் நாடெங்கும் 600 இடங்களுக்கு மேல் மறியல் நடந்திருக்கிறது. ஆனால் டால்மியாபுரத்திலும், தூத்துக்குடியில் மட்டும் போலீஸார்கள் துப்பாக்கிப் பிரயோகம் செய்திருக்கிறார்கள். அதற்குக் காரணம் என்னவென்று சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும்.

(At this stage the Deputy Speaker occupied the Chair.)

4-20
p.m.

“வட நாட்டிலிருந்து தென்னாட்டிற்கு சுரண்டுவதற்காக வந்த ஒரு முதலாளியின் பெயரை டால்மியாபுரம் என்று ஒரு தமிழ்நாட்டிலுள்ள ரயில் நிலையத்திற்குக் கொடுத்திருப்பது தமிழர்களை அவமானப்படுத்துவதாக இருக்கிறதென்ற காரணத்திற்காக அந்த ரயில் நிலையத்தின் பெயரை கல் லக்குடி என்று மாற்றியமைக்கவேண்டுமென்று கலைஞர் கருணாநிதி தலைமையில் தமிழர்கள் போராடினார்கள். இதில் தவறு என்ன? பெயர் மாற்ற இயக்கத்தை ராஜாஜி சில்லி என்கிறார். காங்கிரஸ்காரர்கள் வெள்ளையர்களின் பெயர் இருக்கக் கூடாதென்று பல இடங்களில் தமிழ்ப்பெயர்களை ஏற்படுத்தவில்லையா? பாங்க்வெட்டிங் ஹாலிற்கு ஏன் ராஜாஜி ஹால் என்று பெயரிட்டார்கள்? அது அற்பத்தனமல்லவா? சைனா பெஜாருக்கு ஏன் சுபாஷ் சந்திர போஸ் ரோடு என்றும், மதுரா என்பதை என் மதுரை என்றும் பெயர் மாற்றி வைத்தார்கள் என்று கேட்கிறேன். இவைகளைல்லாம் சில்லியல்லவா? இதேபோல டால்மியாபுரம் என்பதை கல்லக்குடி என்று மாற்றவேண்டுமென்பது தமிழர்களின் அவமானம் துடைக்கும் உரிமைப் போராட்டம், உரிமைக்கிளர்ச்சி. இந்த உரிமைக்கிளர்ச்சியை நேரு அவர்கள் அவமானப்படுத்திக்கொண்டே வருவதை கண்டிக்கும் முறையில் தான் சிதம்பரம் மகாநாட்டில் அதாவது ஜூலைமீ நான்கு ஐந்தில் நடந்த கூட்டங்களில் ஒரு தீர்மானம் போட்டு நிறைவேற்றினார்கள். ஜனங்கள் அமைதியாக பகலில் ரயில் நிறுத்தம் செய்ய

21st July 1953]

[Sri A. Govindasami Nayagar]

வேண்டுமென அறிவிப்புகள் செய்திருந்தார்கள். அதுவும் 15-ந்தேதி ஒரே நாள் தான். கனம் ராஜாஜி சர்க்கார் என்ன செய்திருக்கவேண்டும்? தன்மானமிகக் தமிழர்கள் ஒன்று சேர்ந்து போராடப்போகிறார்கள் என்ற வுடனேயே நேருவுக்குக் கடிதம் எழுதி அவர் சொன்ன வார்த்தைகளை வாபஸ் வாங்கும்படி செய்திருக்கவேண்டும். ஆனால் முதல் மந்திரி அப்படிப்பட்ட நடவடிக்கை எதுவும் எடுக்கவில்லை. காமராஜருக்கும், ராஜாஜிக்கும் மனஸ் தாபம் வந்தபோது காந்தி “கிளிக்”, என்ற வார்த்தையை உபயோகித்ததைக் கண்டிக்க எவ்வளவு கூட்டங்கள் நடந்து எப்பதை யாரும் மறந்திருக்க மாட்டார்கள். அந்தப் பெருந்தன்மை மிக்க உலகத் தலைவர் அந்த வார்த்தையை உடனே வாபஸ் வாங்கிக்கொண்டார். ஆனால் பெருந்தன்மையில் லாத காரணத்தால் அடிக்கடி தன்னிச்சைப்படி தமிழர்களை இழிவு படுத்தும் வார்த்தைகளை உபயோகிப்பது, தமிழர்கள் வருந்தும்போது அதை வாபஸ் வாங்காது இறுமாப்போடு நேரு இருக்கிறார். அவரது இழிவு படுத்தும் போக்கை எதிர்க்கவேண்டிய நிலைமையில் தான் நாம் இருக்கிறோம். இந்தக் கிளர்ச்சியில் சாத்வீக முறையில் போராடி நிராயுதபாணியான திராவிட வீரர்களைச் சுட்டி இருக்கிறது இந்த வெறிபிடித்த சர்க்கார். சரவதற்கு முன் கண்ணீர்புகை உபயோகிக்கப்படவில்லை. ரயில் போகாதவாறு குறுக்கே படுத்திருப்போர்களை பல்வந்தமாக அப்புறம் தள்ள எந்தவிதமான முயற்சியும் எடுத்துக்கொள்ளாது உடனடியாக 64 ரவுண்டுகள் சுட்டி இருக்கிறது. கண்ணதாசன்கையை நினைத்து தவிக்கிறார். கடந்த ஒரு வாரமாக என்ன நடக்கும் என்பதை பத்திரிகை வாயிலாகப் படித்தால் எல்லோருக்கும் தெரியும் என்று சொன்ன கனம் ராஜகோபாலாச்சாரியார் கண்ணீர் புகை ஸ்டாக் வைத்துக்கொள்ள உத்திரவிடவில்லையா? உத்திரவு இட்டிருக்க வேண்டாமா? வெறிபிடித்து 64 ரவுண்டுகளை சுடவேண்டும்? சுட்டது தான் சுட்டார்களே? ரயிலில் பிரயாணம் செய்து கொண்டிருந்தவர்களின் மேலேயா குறிபார்த்து சுடவேண்டும்? கதவுகளைச் சாத்திவிட்டு மேல் பரத்தில் படுத்திக்கொண்டிருந்த ஒரு பிரயாணி சுடப்பட்டிருக்கிறான். ஒரு சிறுவன் சுடப்பட்டிருக்கிறான் என்னும்போது சர்க்காரின் போலீஸ் அதிகாரிகள் எவ்வளவு வெறி பிடித்து நடந்து கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதை நாமே தெரிந்துகொள்ளலாம். தாலியை இழந்த தாய்மார்கள் அலறுகிறார்கள். அந்தத் தாலிகள் இந்த சர்க்காரைக் கேட்கும் குழந்தைகள் அலறுகின்றன. இப்படி சாத்வீகமான முறையில் நடத்தப்பட்டிருந்த ஒரு கிளர்ச்சியின் மீது அசம்பாவிதமான முன் எச்சரிக்கை எதுவுமின்றி துப்பாக்கிப் பிரயோகம் செய்தது மன்னிக்க முடியாத குற்றம் என்பதாக கனம் முதல் மந்திரி ராஜகோபாலாச்சாரியின் மேல் நான் குற்றம் சாட்டுகிறேன்.

“கிளர்ச்சி நடத்த இருந்த அறிஞர் அண்ணாவையும் கலைஞர் கருணாநிதியையும் இந்த சர்க்கார் சிறையில் அடைத்தது. இன்னும் இதுபோல பல ஆயிரக்கணக்கான பேர்கள் சிறையில் கிடைக்கிறார்கள். தலைவர்கள் இல்லாதபோது சர்க்கார் பலாத்கார முறையில் போலீஸ் படையின் உதவி கொண்டு சுட்டி இருக்கிறது, இதை இன்றையதினம் விசாரிக்கவேண்டுமென்றால், இந்த துப்பாக்கிப் பிரயோகத்திற்குக் காரணமாயிருந்த அதிகாரிகளைக் கொண்டே விசாரணை நடத்தும்படியாக ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார். மேலும் கலெக்டர் விசாரிக்கும்போது பின்னால் சாட்சி சொல்லவேண்டிய கீழ் அதிகாரிகளும் இருந்திருக்கிறார்கள். இதில் ஏதாவது நியாயமுண்டா? நீதி உண்டா குமா? என் கனம் ராஜா சிதம்பரம் போன்ற தனிப்பட்ட பிரமுகர்களைக் கொண்ட ஒரு கமிட்டியை நியமித்து விசாரணை நடத்தக்கூடாதென்று நான் கேட்கிறேன். அரசாங்க உத்தியோகஸ்தர்களைக் கொண்டே விசாரிக்கச் சொல்வதில் நியாயம் கிடைக்காது. கட்சி சார்பற்ற தனிப்பட்ட பிரமுகர்களைக் கொண்டுதான் விசாரிக்கச் செய்யவேண்டும். இது அரசாங்கத்தின் பொறுப்பு என்று சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். மேலும் ராஜாஜி அவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள், போலீஸ்காரர்கள் திறமையாகச் சுட்டியிருக்கிறார்கள், என்று அவர்கள் செய்கையை இவர் தான் பாராட்டுகிறார். தாலியை இழந்த தாய்மார்களின் கண்ணீர் ஓய்ந்தபாடினாலே. அவர்கள் அலறும் அலறல் ஓய்ந்தபாடினாலே. அது வெல்லாம் ஆச்சாரியாருக்குத் தெரியவில்லை. டால்மியாபுரத்தில் சுமார் பகல் 2 மணிக்குக் சுட்டிருக்கிறார்கள். எனக்கு உடனே மூன்று மணிக்கு ஒரு தந்தி, 3-24 மணிக்கு ஒரு

[Sri A. Govindasami Nayagar] [21st July 1953]

தந்தி, 3-34 மணிக்கு ஒரு தந்தி என்று வரிசையாகத் தந்தி அடித்திருக்கிறார்கள், ஆனால் ஒரு தந்தியாவது எனக்கு அன்றே கிடைக்கவில்லை. ஒரு நாள் கழித்து எனக்குக் கிடைக்கும்படியாக இந்த சர்க்கார் செய்திருக்கிறது. இதான் ஜனநாயகத்தின் போக்கா? இப்படிச் செய்தியை மறைத்து விட்டால் உண்மை வெளிப்படாமலேயே இருந்து விடுமென்று எண்ணமா? குடையைக்கொண்டு சூரியனை மறைக்க முடியுமா? இஃதமாதிரியே பல செய்திகளை பல பத்திரிகைகள் போடவேயில்லை. தமிழர்களுடைய தன்மானத்தைப் புரிந்து கொள்ளவேண்டும். அவர்களது உரிமைக் கிளர்ச்சியை நன்கு அறிந்து கொள்ளவேண்டும். வட நாட்டவர்கள் நம்மை இழிவுபடுத்திப் பேசுவதை நிறுத்தும்படி செய்யவேண்டும். அதற்குத் தகுந்த நடவடிக்கையை இந்த சர்க்கார் எடுக்கவேண்டும். மிருகத்தனமாக நடந்து கொண்ட போலீசாரின் துப்பாக்கிப்பிரயோகம் நியாயமானதா இல்லையா யென்பதுபற்றி விசாரிக்க உடனே ஒரு தனிப்பட்ட பிரமுகர்கள் கொண்டுவந்து அரசாங்க உத்தியோகஸ்தாதிகள் அற்ற-ஒரு கமிட்டியை நியமித்து விசாரணை நடத்தவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என் பேச்சை முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.”

SRI S. SWAYAMPRAKASAM:—“ Mr. Deputy Speaker, Sir, the main purpose of this adjournment motion is to invite public attention to the serious danger to civil liberty and freedom because of the recent acts of the Government and their officials. Here the facts are very simple. The crowd at Tuticorin and Dalmiapuram obviously sympathized with the object of the Dravidian Progressive Federation. In one place, it was as a protest against the new elementary education introduced by the Chief Minister, even without consulting his own colleagues so far as my information goes. In another place, it was a protest against the change of one name for another. These may be the reasons why the crowd gathered there. In order to record their protest, they resolved in these places to stop trains by pulling the alarm chain and squatting on the railway track. Whether the method adopted by the people there was wise or not I am prepared to say.”

***SRI A. GOVINDASWAMI NAYAGAR:**—“ Sir, on a point of Order—கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ சுயம்பிரகாசம் அவர்கள் ஆரம்பக் கல்விக்காக ரயில் நிறுத்தம் செய்யப்பட்டதாகச் சொல்லுகிறார். ஆரம்பக் கல்வித் திட்டத்திற்கும், ரயில் நிறுத்தத்திற்கும், எந்தவிதமான சம்பந்தமும் கிடையாது. தமிழர்களை அவமதிக்கும் முறையில் இந்தியப் பிரதமர் பேசிக்கொண்டே வருவதைக் கண்டிக்கத்தான் ரயில் நிறுத்தம் செய்யப்பட்டது என்பதை அவருக்கும் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.”

MR. DEPUTY SPEAKER:—“ This is not a point of order. The hon. Member Sri Swayamprakasam may continue.”

4-30
P.m.

SRI S. SWAYAMPRAKASAM:—“ As far as facts are there, I take it that one of the objects of the agitators at Tuticorin is this. Somehow they resolved to stop the trains to achieve their object, whatever their object may be. Whether it is Mr. Govindasamy Nayagar's object or anybody's object, I am not worried. I am not also worried about the legal aspect of it. I am not worried whether the method adopted was wise or not. I am not here to determine whether the method adopted was lawful or not. But assuming for the sake of argument that the method adopted there is unlawful, we must know whether force was necessary in the circumstances. That is the point we have to decide. The second

21st July 1953] [Sri S. Swayamprakasam]

point is whether force to the extent of opening fire was necessary. These are the things we have to decide in this adjournment motion. So far as my information goes, I see that opening of fire in these two places was not necessary at all. I invite the attention of hon. Members of the House to the speech of the Hon. Minister here when he opposed the adjournment motion. He was very vehement when he said that if hon. Members had read the letters of the official organ of the Dravida Kazhagam and the Dravida Munnetra Kazhagam, they would see that they were bent upon doing certain mischief. In that connection also the Chief Minister used the word 'silly'. From that we have to infer that he ought to have taken precautions, and he has issued instructions (so far as my information goes) to open fire. Whether the Police officials have got statutory powers to use force in certain circumstances, and whether a police officer and the District Magistrate have got statutory powers to use force in certain circumstances, is a question we have to decide. Whether in Tuticorin and Dalmiapuram they exercised the powers entrusted to them under the statute, or they have followed the executive instructions issued by the Chief Minister, is another question we have to decide. In that connection alone, I am inviting the attention of hon. Members to the speech delivered the other day by the Chief Minister. He was referring to these two official organs. He was seeing the articles in *Viduthalai* and other papers inciting people to acts of violence. So, naturally he was referring to these articles for the purpose of showing to the House that these people were bent upon doing certain mischief. I am using his own argument. He was sure that they were going to adopt certain methods, e.g., pulling the alarm chain of the trains, etc. So, he had instructed the police people to open fire when occasion arose. If the Hon. the Chief Minister had issued instructions, we want to know what those instructions are. We want them to be placed before the committee. That is exactly why we wanted a committee of non-officials to go into the question. I am glad to the extent that the Chief Minister did not lose time to appoint some committee. Whether the committee of officials is or is not useful, is another question. But he has appointed a committee. Our demand is for the appointment of a non-official committee. From the evidence of the District Magistrate, we understand that the age of the District Magistrate is about 34. Two young people have been appointed as District Magistrates. They say they are taking up the responsibility. They have used force. They are not expected to understand the real circumstances. In this connexion I invite the attention of hon. Members to the fact that they were not prepared to disperse the crowd by tear gas. Tear gas would have been sufficient to disperse the crowd. But the executive instructions have been followed by the officials at Dalmiapuram and Tuticorin. We say for everything that we are following England. There the fundamental rights of people are not mentioned in the Constitution. We have got fundamental rights in our Constitution. Not only there is no mention of fundamental rights there, but Parliament is the sovereign body, omnipotent and all powerful. Even there, the Ministers are responsible to the people.

[Sri S. Swayamprakasam] [21st July 1953]

In one case two deaths resulted from the police opening fire. Even the Minister consented to have a non-official enquiry committee. But the Chief Minister here was telling that the Government would be abdicating their powers if they should be a party to appoint a non-official committee. That is not the correct way of looking at things. Whether the force used was necessary, or whether the police officials on the spot might have dispersed the crowd by other means, is the point we have to decide. Recently, Sir, the Press was very active and vociferous for the appointment of a committee in the case of the death of Dr. Mookherji, even though the death might have been a natural one. Still there is the element of suspicion. There is a cry that a non-official committee should be appointed. Here when hundreds of people have been fired upon, the whole press is silent and did not ask for the appointment of a non-official committee. What is the committee that has been appointed? One District Magistrate is asked to sit in judgment over the action of another District Magistrate. Some report appeared in papers that the Chief Minister stated in the other House that a judicial committee had been appointed. It is not at all a judicial committee. The District Magistrate is the Chairman and the Subordinate Judge is there to help the Chairman in his enquiry. This is not a judicial committee. The District Magistrate is all powerful. One District Magistrate cannot be expected to say 'no' to the action of another District Magistrate. That is the sympathetic vibration. There is the other thing also. Who can go against the wish of our Chief Minister? When he has used words like 'silly,' etc., here, and when those words appeared in papers, the mind of the district authorities will be prejudiced. But the Chief Minister said that if discussion had been carried on here, that will prejudice the mind of the people there. Sir, we want a non-official enquiry committee to go into the question. The Hon. the Chief Minister must also say whether he has issued any executive instructions, and, if so, those instructions must be placed before the committee and the House."

4-36
p.m.

SRI R. KRISHNASWAMY NAIDU:—“கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, சபை முன்பு விவாதத்தில் இருக்கும் அவசரப் பிரேரணையின் நோக்கமானது எனக்கு முன் பேசிய ஒருவர் கருத்துப்படி நேரு ‘நான்சென்ஸ்’ என்று சென்னார், அதற்காகத்தான் என்றும், மற்றவர் கருத்துப்படி ஆரம்பக் கல்வியையும் எதிர்ப்பதற்காகத்தான் என்றும் நாம் அறியவேண்டியிருக்கிறது. ரெண்டும் இரண்டு வகையாக இருக்கிறது. அது எப்படியாவது போகட்டும். நம் நாடு சுதந்திரம் அடைந்துவிட்டது. சுதந்திரம் அடைந்த நாட்டை என்றைக்கும் ஏதேனும் ஒரு கட்சி அரசாள வேண்டியது அவசியமாகும். அந்த நிலைமையை யாரும் மறுப்பதற்கில்லை. ஆனால் எந்தக் கட்சி இந்த நாட்டை ஆண்டாலும் கூட, அது நாட்டில் அமைதி நிலவுவதற்கு எல்லா ஏற்பாட்டையும் நிச்சயமாக எடுக்கும் என்பதில் கருத்து வேற்றுமை இருக்காது. பொதுவாக கம்யூனிஸ்ட்டு கட்சி ஆட்சி பீடத்தில் இருந்தாலும் சரி, உழைப்பாளர்கள் கட்சி ஆட்சி பீடத்தில் இருந்தாலும் சரி, திராவிடக் கட்சியே ஆட்சி பீடத்தில் இருந்துக்கொண்டிருந்தாலும் சரி அரசியல் நிர்வாகம் அமைதியாக, ஒழுங்காக நடந்துகொண்டிருவது ரொம்பவும் இன்றியமையாததாகும். அமைதியைக் காக்க எல்லா நடவடிக்கைகளையும் அது எடுக்கும் என்பதைப்பற்றி நான் சொல்லி மற்ற சகோதர அங்கத்தினர்கள் அறிந்து கொள்ளவேண்டும் என்ற அவசியம் கிடையாது. சர்க்கார் ஏதாவது ஒரு காரியத்தைச் செய்தால் அதை எதிர்ப்பதற்கு பல வழிகள் இருக்கின்றன

21st July 1953] [Sri R. Krishnaswamy Naidu]

ஜனநாயக நாட்டில், எப்படிப்பட்ட பெரிய அபிப்பிராயபேதங்கள் இருப்பினும்கூட எந்த ஆட்சியிலும் பலாத்காரத்தில் இறங்காமல் அமைதியான முறையிலேயே போராடி குறைகளை நிவர்த்தித்துக்கொள்ள பல மார்க்கங்கள் இருக்கின்றன. அந்த மார்க்கங்கள் என்னென்ன என்பதைப்பற்றி நாம் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டியதும் மிக மிக அவசியம். அமைதியான முறையில் கூட்டங்கள் போடலாம். தீர்மானங்கள் நிறைவேற்றலாம். சர்க்கார் அங்கத்தினர்கள் பலபேர்களுக்கு மகஜர்கள் அனுப்பலாம். இதைப்போல பல துறைகள் இருந்தம்கூட அதையெல்லாம் விட்டு ரயில் வண்டிகளை நிறுத்துவது, ரயில்வே பாலங்களை கொளுத்தி விடுவது போன்ற செயல்களை எந்த கட்சி செய்தாலும் அதை சர்க்கார் பார்த்துக்கொண்டு சும்மாயிருக்கவேண்டுமென்று சொல்வது ரொம்பவும் தப்பிதமாகும். ஆரம்பக் கல்வி விஷயத்தில் எல்லோருக்கும் ஒரேவிதமான அபிப்பிராயம் இன்னும் வரவில்லை. எனக்கும்கூட பூர்ணமாக திருப்தி ஏற்படவில்லை, அப்படியிருக்க சர்க்காரிடம் அதைப்பற்றி பூர்ண விளக்கம் கேட்காமல் உடனே அதை எதிர்த்து ரயில்வே மறியல் செய்வதினால் போக்கு வரத்துக்கு எவ்வளவு பாதகம் உண்டாகிறதென்பதையும் நாம் பார்க்க வேண்டும். சர்க்காரின் திட்டத்தை யார் எதிர்ப்பதைப்பற்றியும் யாருக்கும் வருத்தமில்லை. ஆனால் அவர்கள் கைப்பற்றும் வழிமுறைகள் பற்றித்தான் வருந்த வேண்டியதாக இருக்கிறது. இந்த இரண்டு மனிதநேர விவாதத்தின் மூலமாக இது தீர்க்கப்படாவிடக்கூடிய விஷயமும் இல்லை. தங்களுடைய எண்ணத்தை நிறைவேற்றிக்கொள்ள ரயில்களை சங்கிலியைப் பிடித்து நிறுத்துவதும், ரயில் தண்டவாளங்களில் படுத்தக்கொள்வதும், குறையாடுவதும் சரியான முறையாகாது. சர்க்கார் ஒரு திட்டத்தைக் கொண்டுவரும்போது எல்லோருக்கும் அதில் பூர்ணமான திருப்தி இல்லாமல் இருக்கலாம். அதிலுள்ள குறைபாடுகளை எடுத்துச் சொல்லி சர்க்காருக்கு உதவுவதோடுகூட அவர்கள் செய்ய விரும்பும் காரியம் வெற்றிகரமாக நடக்கும்படி நாம் ஒத்துழைப்பது ரொம்பவும் அவசியமாகும். என்னைப் பொறுத்தவரையில் திராவிடக் கழகத்தினர் ஆரம்பக் கல்வியை எதிர்ப்பதற்காக மாத்திரம் இந்த நேரடியான பலாத்கார மறியல் இயக்கத்தில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள் என்று நினைக்கவில்லை. அவர்களுடைய மனதை ஆராய்ந்து பார்க்கவேண்டும். பொதுமக்களிடம் அவர்கள் செல்வாக்கு குறைகிறது. கட்சிக்கு எந்தக்காரியத்தை எடுத்துக்கொண்டு போராடுவது என்றும் தெரியவில்லை. ஹிந்தி அறிப்பு இயக்கம் நடந்தபோது அவர்கள் பலர் சர்க்காரால் கைது செய்யப்படுவார்கள். தங்களுக்கு நல்ல பெயர் கிடைக்குமென்று எதிர்பார்த்தார்கள். சர்க்கார் எதுவுமே நடவடிக்கை எடுக்கவில்லை. அவர்கள் ஏமாற்றம் அடைந்தார்கள். மக்கள் அவர்களைப் பார்த்துச் சிரித்தார்கள். அவர்கள் குடும்பத்தவர்களே அவர்களை அவமானப்படுத்தினார்கள். ஆகவே சர்க்கார் தீவிர நடவடிக்கை எடுக்கும். ஒரு பலாத்காரச் செயலை செய்து சிறைச்சாலைக்குச் சென்றால்தான் தங்கள் மானத்தைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளமுடியும். பொதுமக்களின் கவனத்தை, அவர்களின் அனுதாபத்தை தங்கள் பாலும், தங்கள் கட்சியின் பாலும் திருப்பமுடியுமென்ற எண்ணத்தோடுதான் அவர்கள் இம்மாதிரியாக நடந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். இதை இல்லையென்று யாராலும் மறுக்க முடியாது. இந்த நாட்டில் நாம் சுதந்திரம் அடைந்த பிற்பாடு நிறைய பேச்சு சுதந்திரம் கொடுத்திருக்கிறோம். எழுத்துச் சுதந்திரம் கொடுத்திருக்கிறோம். அந்த சுதந்திரத்தையெல்லாம் அவர்கள் துஷ்பிரயோகம் செய்துகொண்டு சர்க்காருக்கு விரோதமான ஒரு பெரிய கிளர்ச்சியை உண்டாக்க முயற்சி செய்துகொண்டே வந்திருக்கிறார்கள். அதிகாரத்தை கைப்பற்ற வேண்டுமென்பதற்காகவும், ஒரு தனிப்பட்ட ஜாதியாரிடம் மிகத் துவேஷத்தை வளர்க்கும் முறையிலும் அவர்கள் செய்துகொண்டுவரும் காரியம் ஒவ்வொரு தமிழரும் வெறுக்கத்தக்கதாகும். வகுப்புப் பகைமையை வளர்த்துக்கொண்டே போகும் அவர்கள் செய்கையை சர்க்கார் தடை செய்யாவிட்டால் நானே சுதந்திர இந்தியா எப்படியிருக்குமென்று நம்மால் சொல்வதற்கே முடியாது.

“ வாஸ்தவத்தில் பார்த்தால் இன்றையதினம் காங்கிரஸ் தலைவர்களுக்கு மிகவும் சோதனை காலமாக இருக்கிறது. எதிர்கட்சிக்காரர்கள் எதை வேண்டுமானாலும் பேசலாம், எதை வேண்டுமானாலும் எழுதலாம் என்று

[Sri R. Krishnaswamy Naidu] [21st July 1953]

தன்னிச்சைப்படி சர்க்காரை தாக்கிக்கொண்டே போகிறார்கள். இரண்டு தினங்களுக்குமுன் சென்னை கடற்கரையில் நடந்த ஒரு கூட்டத்தில் பேசியவர்கள் எவ்வளவு அறுவருக்கத்தக்க முறையில் கண்டபடி பேசினார்கள் என்பதைப்பற்றி எனது நண்பர்கள் சொன்னார்கள். நான் நேரில் போக வில்லை. அவைகளைக் கேட்கும்போது மனம் வருந்த வேண்டியிருக்கிறது. இந்த ரீதியில் ஒருவருக்கொருவர் பொருமையையும், ஒருவருக்கொருவர் துவேஷத்தையும் வளர்த்துக்கொண்டே சென்றால் சுதந்திர இந்தியா உலகில் தலை நிமிர்ந்து வாழமுடியுமாவென்று கேட்கிறேன். தமிழ்நாட்டுக்கு நன்மை செய்வதாக நினைத்து இவர்கள் செய்யும் காரியங்கள் சுதந்திர இந்தியாவுக்கு ஹானி விளைவிப்பதாக இருக்கும்போது இவைகளை எப்படி சர்க்காரால் பொறுத்துக்கொண்டு போகமுடியுமென்று கேட்கிறேன்.

“ திராவிடக் கழகத்தினர் தாத்துக்குடியில் நடந்துகொண்ட விதத்தைப்பற்றி கேட்கும்போது தமிழர்கள் எல்லோரும் தலை குனிய வேண்டியிருக்கிறது. நான் நேற்றையதினம் விருதுநகரிலிருந்து ரயிலில் வரும்போது ஒருவர் கண்ணீரும் கம்பலையுமாக தாத்துக்குடியில் நடந்து கொண்டிருந்த அக்கிரமங்களைப்பற்றி எடுத்துச் சொல்லிக்கொண்டே வந்தார். அவர் பிராமணரல்லாதவர் என்பதை சபை கவனிக்கவேண்டும். அவர் என்னசொல்லி வருத்தப்பட்டார்? தாத்துக்குடி மேலூரில் அவர்கள் ரயில் நிறுத்தம் செய்ததோடு அல்ல; அதே சமயம் பிராமணர்கள் வசிக்கக் கூடிய பிரதேசங்களில் நுழைந்து சூறையாடியும், நகை நடடுக்களை அறுத்துச்சென்றும், கண்ணாடிகளையும், நாற்காலி மேஜைகளையும் உடைத்தும், இதுபோன்ற பல காரியங்களைச் செய்திருக்கிறார்கள். ஒரு பச்சிளம் குழந்தையை கொல்வதற்குக் கூட அவர்கள் முயன்றார்கள் என்றும், பெண்களை அவமானப்படுத்தும் முறையில் நடந்தார்கள் என்றும் சொன்னார். இதை எந்த சர்க்காராவது பொறுத்துப் பார்த்துக்கொண்டேயிருக்குமா? அன்றையதினம் ஜனங்கள் எல்லோரும் பயந்துகொண்டு கைவுகளை நன்றாக தாழ்போட்டுக்கொண்டு வீட்டிற்குள்ளேயே கோழிக்குஞ்சைப்போல அடைந்து விடந்தார்களாம். ரயில் பாலங்கள் கொளுத்திவிடப்பட்டிருக்கின்றன. கூட்டத்தில் சுட்டு ஜனங்களைக் கலைத்திராவிட்டால் பாலத்தில் ஓடிய ரயில் விழுந்திருந்தால் எவ்வளவு ஜனங்கள் அன்று இறந்திருக்கவேண்டும்? எவ்வளவு ரூபாய்கள் அன்றைய தினம் சேதமாயிருக்கும்? இதெல்லாம் ரொம்பவும் ஜனநாயக முறையில் நடக்கும் செயல்களா? ஒரு சமூகத்தின் வளர்ச்சிக்காகவோ, ஒரு தனிப்பட்ட இனத்தின் வளர்ச்சிக்காகவோ ஒரு பெரிய நாட்டின் பொது வளர்ச்சியை சினைப்படுத்துவது ரொம்பவும் தப்பாகும். சமூகாயத்தின் நன்மை பெரிதே தவிர கட்சியின் நன்மை பெரிது அல்ல. ஒரு கட்சி மக்களின் அபிமானத்தை பெறவேண்டுமென்பதற்காக இதுமாதிரியான செயல்களைச் செய்தால் அது ரொம்பவும் வெட்கப்படத்தக்கதாகும். இந்தப் பெரிய இந்திய நாட்டின் எதிர்கால முன்னேற்றத்தில் கருத்து வைத்தே நாம் எந்தக் காரியத்தையும் எடுக்கவேண்டும். அதற்கு அடிப்படையாக தற்காலத்தில் அமைதியையும், ஒழுங்கையும் நிலைநாட்டவேண்டும். இந்தியப் பிரதம மந்திரி தமிழர்கள் தலைகுனியும் வகையில் சொல்லத்தக்க தவறான தவறுகளைச் சொன்னார். அதற்காக அவர் அதை வாயால் வாங்க வேண்டுமென்று ரயில் நிறுத்தம் செய்தோம் என்று சொன்னால் அது சரியா? அதற்காகப் பல்லாயிரக்கணக்கான உயிர்களைப்பாதிக்கும்வகையில் ரயில்கள் பாலத்திற்கு தீயா வைப்பது? ஜனநாயகமுறையில் இந்தக் காரியத்தைச் சாதித்துக்கொள்ள வேறுவழி கிடையாதா என்பதை கனம் அங்கத்தினர்கள் கூர்ந்து பார்க்கவேண்டும். இன்றையதினம் சர்க்கார் எல்லாக் காரியங்களுக்கும் குற்றம் சாட்டப்படுகிறது. சர்க்காரை நடத்திச் செல்கிற காங்கிரஸ் தலைவர்களையே எல்லாக் குற்றத்தையும் எதிர்க்கட்சிக்காரர்கள் சாட்டுகிறார்கள். பொதுவாக சர்க்காரில் அவர்கள் இருந்தால் அவர்கள் எப்படி நடந்துகொள்வார்கள் என்பதைத்தான் அவர்கள் கூர்ந்து பார்க்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். திராவிடக்கட்சிக் காரர்களே பதவியில் இருந்தால் இதுமாதிரியாக தடுப்பு நடவடிக்கையை எடுத்திருக்கமாட்டார்கள் என்று நான் கேட்கிறேன். பொதுவாக திராவிடக் கட்சிக்காரர்களின் அநீதியான போக்குக்கு 6 உயிர்கள் பலியாகிவிட்டதே

21st July 1953] [Sri R. Krishnaswamy Naidu]

என்றுதான் நான் வருந்துகிறேன். யாரோ கிளப்பிவிட யார் உயிரோ போகும்படியான நிலைமை உண்டானதுபற்றி நாங்கள் எல்லோருமே வருந்துகிறோம். அன்றையதினம் துப்பாக்கிப்பிரயோகம் நடக்காமல் இருந்திருக்கலாம். 6 உயிர்கள் பறிக்கப்படாமல் இருந்திருக்கலாம். ஆனால் துப்பாக்கிப்பிரயோகம் நடந்திராவிட்டால் நிலைமை எப்படியிருந்திருக்குமோ? எவ்வளவு உயிர்களுக்குச் சேதம் விளைந்து இருக்குமோ, யார் கண்டார்கள்? பொதுவாக சென்னை சர்க்கார் நிலைமை விபரீதமாகப் போகாதவகையில் அதைச் சமாளித்ததுபற்றி பெருமைதான் படவேண்டும். துப்பாக்கிப் பிரயோகம் நடந்தது என்றவுடனேயே சர்க்கார் பெருந்தன்மையான முறையில் பகிரங்க விசாரணை நடக்க ஏற்பாடு செய்திருக்கிறது. அதை எல்லோரும் பாராட்டவேண்டும். சில அங்கத்தினர்கள் உடனடியாக தனிப்பட்டோர் கமிட்டியை நியமித்து விசாரணை நடத்த வேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள். இந்த விசாரணையின் முடிவு வரட்டும். அதற்குப் பிறகு என்ன நடவடிக்கை எடுக்கலாமென்பதைப்பற்றி யோசிக்கலாம் என்று முதல் மந்திரி சொல்வதை அவர்கள் ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும். இதுமாதிரியான சமயத்தில் நாட்டில் அமைதியும், ஒழுங்கும் நிலவும்படி எல்லா அங்கத்தினர்களும் பார்த்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று சொல்லிக் கொண்டு என் பேச்சை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.”

* SRI M. KALYANASUNDARAM :—“கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, 4-46
இந்த விவாதத்தில் சலந்தகொள்ளும் எனக்கு உணர்ச்சி வேகம் ஏற்
படுகிறது. ஒரு புறத்தில் தக்கம், இன்னொரு புறத்தில் கோபம்—ஆகவே
வார்த்தைகள் வருவதுகூட கஷ்டமாக இருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட நிலைமை
தமிழ் நாட்டில் நடந்திருக்கிறது. துப்பாக்கிப் பிரயோகத்தின் மூலம் 10,
12 உயிர்களை மாயக்கவேண்டிய அவசியம் என்ன ஏற்பட்டது? துப்பாக்கிப்
பிரயோகத்தைத் தவிர வேறு வழியே அவர்களுக்குத் தெரியவில்லையா
யென்று நான் கேட்கவிரும்புகிறேன்.”

* THE HON. SRI C. RAJAGOPALACHARI :—“பத்துப் பன்னிரண்டு
பேர்கள் இறக்கவில்லை. டால்மியாபுரத்தில் நால்வரும், தூத்துக்குடியில்
இருவரும், ஆக ஆறு பேர்கள் இறந்திருக்கிறார்கள்.”

* SRI M. KALYANASUNDARAM :—“கனம் முதல் மந்திரி அவர்கள்
சொல்லுகிறார், “ஆறு உயிர்கள்தான் இறந்தனவென்று. அப்படியே
இருக்கட்டும். அதை நான் மறுக்கவோ, திருத்தவோ விரும்பவில்லை.
இந்த ஆறு பேர்களைத் தவிர இன்னும் பல ஆயிரக்கணக்கான
பேர்கள் கையும், காலும், மண்டையும் உடைப்பட்டு ஆஸ்பத்திரியில் கிடக்
கிறார்கள். இது நியாயமா, நீதியா, தப்பு யாருடையது என்ற விவாதத்
திற்கு வரும்முன் நான் முதலில் கம்ப்யூனிஸ்டுக் கட்சியின் சார்பில் இறந்த
வர்களுடைய குடும்பத்திற்கு மனப்பூர்வமான அனுதாபத்தைத் தெரி
வித்துக்கொள்ளுகிறேன்.”

“இம்மாதிரி துப்பாக்கிப் பிரயோகம் நிகழ்ந்த காரணம் என்ன? கனம்
ராஜாஜி அவர்கள் இந்த இயக்கத் தலைவர்களை சிறையில் அடைத்தபோதே
தலைவர்கள் வெளியில் இல்லாவிட்டால் என்ன நடக்கும் என்பதை உணர
வில்லையா? நேரில் காணும் பிரச்சனைகளை ஒப்புக்கொள்ள மறுத்து விஷயங்களை
மழுப்பக் கூடாது. நம் எதிரேயுள்ள உண்மை விஷயத்தை அப்
படியே எடுத்துப் பார்க்கவேண்டும். ஒவ்வொரு கட்சிக்கும் ஒவ்வொரு அபிப்
பிராயம் இருக்கும் ஒரு குறிப்பிட்ட பிரச்சனைபற்றி. வட நாட்டான் தென்னாட்டை
ஆதிக்கம் செலுத்துவதை ஒரு கட்சி விரும்பாமல் இருக்கலாம். அது
அந்தக் கட்சியின் அபிப்பிராயம். ஆனால் ஒரு பொறுப்புள்ள அந்தஸ்தில்
இருக்கக்கூடிய இந்தியப் பிரதம மந்திரி அவர்கள், இவைகளையெல்லாம்
சில்லி யென்றும், நான்சென்ஸ் என்றும் இழிவுபடுத்திப் பேசுவது ரொம்
பவும் கண்டிக்கத்தக்கதாகும். தமிழ் மக்களின் எழுச்சியை இழிவு
படுத்துவது தமிழ் நாட்டையே இழிவு படுத்துவது போலாகும். ‘தமிழ்
நாட்டிலுள்ளவர்கள் கௌரவமாக வாழவேண்டும். மானத்தோடு வாழ
வேண்டும். வடநாட்டானுக்கு அடிமைப்பட்டு தன்மானத்தை இழக்கக்
கூடாது. வடநாட்டான் தமிழனை இளப்பம்படுத்திப் பேசுவதைப் பார்த்துக்

[Sri M. Kalyanasundaram] [21st July 1953]

கொண்டிருக்கக்கூடாது. வடநாட்டானின் ஆதிக்கியச் சின்னமான வட நாட்டுப் பெயர்கள் தமிழ் நாட்டில் எந்த இடத்திலும் இருக்கக் கூடாது என்பதற்காக ஒரு கட்சி சாத்வீக முறையில், முன்னறிவிப்புச் செய்துவிட்டு, பாலியாபுரம் என்ற பெயரை கல்லக்குடி என்று திருத்தி எழுதுவதற்கு முயற்சி செய்தபோது கூட்டத்தின்மீது 64 ரவுண்டுகள் துப்பாக்கிப் பிரயோகம் செய்யவேண்டிய அவசியம், கனம் ராஜாஜி அவர்களின் ஆதிகார ஆதிக்க வெறியைக் காட்டாது வேறு எதைக் காட்டுகிறதென்றுதான் நான் கேட்கவிரும்புகிறேன். சபையிலே பேசும்போது கடந்த ஒரு மாதமாக திராவிடப் பத்திரிகைகளான விடுதலை, நம்நாடு போன்ற தினத்தாள்களைப் பார்த்தாலேயே உங்களுக்குத் தெரியும். இதுமாதிரியான ஒரு நிலையை உண்டு பண்ணவே அவர்கள் ரொம்பவும் தூபம் போட்டு வந்தார்கள். ஆகவே இதுமாதிரியான ஒரு சம்பவம் நிகழ்ந்திருப்பதுபற்றி நான் ஆச்சரியப்படவேயில்லை, என்று ராஜாஜி சொன்னாரே. அப்படி முன்பே என்ன நடக்கும் என்று எதிர்பார்த்த ஸ்ரீ ராஜாஜி துப்பாக்கிப் பிரயோகம் செய்யச் சொல்லித்தான் போலீஸ் அதிகாரிகளுக்கு உத்திரவிட்டாரா? குறிப்பாக சபையிலுள்ளவர்கள் ராஜாஜி பதவிக்கு வந்தபின், அதாவது அதிகாரம் அவர்கள் கைக்கு வந்தபின் எப்படி நடந்து கொண்டு வருகிறார் என்பதைப் பார்க்கவேண்டும்.

4-50
p.m.

“பலமான எதிர்ப்புக்களிடையே கனம் ராஜகோபாலாச்சாரியார் மந்திரி சபையை அமைக்க ஒப்புக்கொண்டதும், தீரமாக மந்திரி சபையை அமைத்ததும்—கொல்லைப்புர வறியாக வந்தாலும் அதன் பின் தனது சாகஸங்களை உபயோகித்து, தனது சாணக்கிய சட்ட நுணுக்கத்திறமைகளைக் காட்டி மந்திரி சபையை நிலைக்க வைத்துக்கொண்டதையும் எல்லோரும் பாராட்டலாம். அது தனிப்பட்ட விஷயம். ஆனால் நாட்டின் நிலைமை கொஞ்சமாவது முன்னேற்றம் அடைந்திருக்கிறதா? பொதுநலனை பாதுகாக்க எப்படிப்பட்ட எதிர்ப்பு இருந்தாலும் ஒன்றுபட்டு அதை முறியடிக்க போராடுவோம் என்பதை மக்கள் பல சந்தர்ப்பங்களில் இந்தச் சர்க்காருக்கு எடுத்து காட்டியிருக்கிறார்கள். கனம் ராஜகோபாலாச்சாரியார் மந்திரி சபைக்கு எதிராக உணவுப் பஞ்சம், வேலையில்லாத திண்டாட்டம், பசிபட்டினிச் சாவுகள் போன்ற பல பிரச்னைகள் நான்கு நாள் அதிகரித்து கொண்டேயிருக்கின்றன ஆகவே இதுமாதிரியாக மக்கள் ஒன்றுசேர்ந்துக் போராட இப்பொழுது சந்தர்ப்பம் அளித்தால் இந்த எதிர்ப்புச் சக்திகள் எல்லாம் நிச்சயமாக ஒரு காலத்தில் ஒன்று திரண்டு இந்த சர்க்காரையே கவிழ்த்துவிடும் என்ற அச்சத்தாலேயேதான் மக்கள் உள்ளத்தில் பயத்தை உண்டுபண்ண அவசியமானால் துப்பாக்கிப் பிரயோகத்தையும்கூடச் செய்து இந்த இயக்கத்தை நசுக்க வேண்டுமென்று ராஜாஜி உத்திரவு போட்டிருக்கிறார்கள் என்று நான் சொல்லுகிறேன். அதை அவர்கள் மறுக்க முடியுமாவென்று கேட்கிறேன்? முன்பு நடந்த ஹிந்தி அழிப்பு இயக்கத்தின்போது போலீஸ் அதிகாரிகளுக்கு என்ன உத்திரவிட்டார்கள், அவர்கள் சாத்வீக முறையில் அழிக்கும்போது பேசாமல் இருங்கள். நிலைமை மேசமாசுவிடாமல் மாதிரம் பார்த்துக்கொள்ளுங்கள். என்று சொன்னதோடு கடைசி பாராவில் இதில் கம்யூனிஸ்டுக்கள் பங்கு கொள்ளுகிறார்களா என்று பார்க்கவும் எனக் கண்டிருந்தது.”

* THE HON. SRI C. RAJAGOPALACHARI :—“அப்படி எந்த உத்திரவும் போடவில்லை.”

* SRI M. KALYANASUNDARAM :—“உங்களால் உத்திரவும் போட முடியும். உத்திரவு போடவில்லையென்று மறுக்கவும் முடியும். ஆனால் எங்களால் அந்த ரகசிய உத்திரவைக் கொண்டுவந்து காட்ட முடியாதல்லவா? நீங்கள் உத்திரவு போடவில்லையென்றால், போலீஸ் அதிகாரிகளுக்கு என்ன உத்திரவு கொடுத்தீர்கள்? என்ன உத்திரவு கொடுத்தீர்களோ அதன் நகல் ஒன்றை சபையின் முன்பு உங்களால் வைக்க முடியுமா?”

THE HON. SRI C. RAJAGOPALACHARI :—“ஹிந்தி அழிப்பு இயக்கத்தின்போது போட்ட உத்திரவையா?”

21st July 1953]

* SRI M. KALYANASUNDARAM:—“அந்த உத்தரவையும்தான், இப்பொழுது போட்ட உத்தரவையும்தான், தமிழ் நாட்டில் ரயில் நிறுத்த மறியல் பல இடங்களில் நடந்த போதிலும்கூட துப்பாக்கிப் பிரயோகம் எந்த இடங்களில் நடந்திருக்கிறதென்று பாருங்கள். ஒன்று டால்மியா புரத்தில், மற்றொன்று தூத்துக்குடியில். டால்மியாபுரத்தில்தான் சிமிண்டு தொழிற்சாலை இருக்கிறது. தொழிலாளர்களின் நலனை நசுக்க எல்லா வித வழியையும் கையாளும் அந்த வட நாட்டு முதலாளி, மற்றவர்களுக்கெல்லாம் கிடைக்காத இந்திய சர்க்காரின் சலுகையைப் பெற்றுத் தொழிலாளிகளின் உயிரை உறுஞ்சி வருகிறான். தூத்துக்குடிதான் ஆர். வி. மில்லியின் கோட்டை. அங்கே வேலை செய்யக்கூடிய தொழிலாளிகள் பட்டினி சிடந்து செத்தாலும்கூட தன்னுடைய நாலு பங்கு லாபத்தில் ஒரு பங்கு லாபம் குறைந்தாலும் கூட அவன் அலறுவான். அவர்களின் நஷ்டத்தை கோடிக்கணக்கில் கொடுத்து ஈடு செய்யவும் சர்க்கார் முன்வரும். இந்த இரு இடங்களில்தான் துப்பாக்கிப் பிரயோகம் நடந்திருக்கிறது. வேலையில்லாத திண்டாட்டம், உணவு கிடைக்காத திண்டாட்டம் போன்ற பல பெரிய பெரிய பிரச்னைகள் நாட்டில் கிளம் டிக்கொண்டிருக்கிறது. இப்பொழுதிலிருந்தே எதிர்ப்புச் சக்திகள் ஒன்று சேர இடம் கொடுக்கக்கூடாது என்ற கருத்தோடுதான் கனம் ராஜகோபாலாச்சாரியார் அவர்கள் அவர்களைச் சுட்டுக்கொல்ல உத்தரவிட்டிருக்கிறார்கள் என்று கருதுகிறேன். இதுவே தமிழ் நாட்டிலுள்ள மக்களின் அபிப்பிராயம். சர்க்காரிடம் அவர்கள் ஆத்திரப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். எதிர்க்கட்சிக்காரர்கள்மேல் பழியைச் சுமத்திவிட்டு, சந்தர்ப்பங்களை தனது சமயோசித புத்தியால் எப்பொழுதும் தனக்குச் சாதகமாகவே வைத்துக்கொண்டு விட்டால் மாதிரம் போதாது. சர்க்கார் தரப்பிலிருந்து பேசியவரால் கூட துப்பாக்கிப் பிரயோகம் சரி என்று சொல்வதற்கு நாக்கு வரமாட்டேன் என்று விட்டா. அவர் மனம் அதற்குத் துணியவில்லை. ஆகவே கனம் ராஜகோபாலாச்சாரிக்கு நான் எச்சரிக்கை செய்ய விரும்புகிறேன். பிரச்னையை நேருக்கு நேராகப் பாரக் கவேண்டும். சென்ற ஒரு மாதகாலமாகவே சர்க்காரின் ஆரம்பக் கலவித் திட்டத்தையும், மற்ற விஷயங்களையும் கண்டிக்கும் முறையில் அவர்கள் மகாநாடுகள் கூட்டினார்கள். பலபல இடங்களில் கூட்டங்கள் போட்டு தீர்மானங்கள் அனுப்பினார்கள். அவர்களது தினத்தாள்களில் ரொம்பவும் எதிர்த்து எழுதி வந்திருப்பதாக கனம் ராஜகோபாலாச்சாரியாரே ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார். அப்படியிருக்க ஜனநாயகத்தில் ரொம்பவும் நம்பிக்கையுள்ள கனம் ராஜாஜி அவர்கள் அந்தக் கட்சித் தலைவர்களைக் கூப்பிட்டு வைத்து அவர்கள் எதிர்க்கவேண்டியதின் அவசியத்தைக் கேட்டாரா? அப்படி எதுவும் சமரல் முறையில் நடந்ததாகத் தெரியவில்லை. விபரீதமான செய்கை ஏற்படலாம் என்று உணரும் போதாவது கண்ணீர் புகை எல்லாயிடங்களிலும் கிடைக்கும்படி வழி செய்தாரா? போதுமான முன்னறிவிப்பு இன்றி, சாதனீகமான முறையில் கூட்டத்தைக் கலைக்க வழியிருந்தும் அவைகள் ஒன்றையும் கைப்பற்றாமல் சுருவதற்கு உத்தரவு எப்படி கொடுத்தார்கள் என்று கேட்கிறேன். கனம் ராஜாஜியின் உத்தரவு இல்லாவிட்டால் அவர்கள் அப்படித் துணிந்து செய்திருப்பார்களா? கூட்டத்தினரின் தொகை அதிகமாக இருந்தது என்று வைத்துக்கொண்டாலும், அவர்களைக் கலைப்பதற்கு வேறு வழி ஒன்றுமே இல்லையென்று வைத்துக்கொண்டாலும் முப்பது வயதுகூட நிரம்பப் பெருத ஒரு அதிகாரி, ஒரு ரவுண்டா இல்லை. 64 ரவுண்டுகள் சுடு, சுடு என்று சொல்ல வேண்டுமானாலும் அரசாங்கத்தின் உத்தரவு இல்லாமலா தைரியமாக அப்படி மக்களின் உயிர்களைத் திரணமாக மதித்து உத்தரவு இட்டிருப்பார்? நான் கேட்கிறேன்? யாரோ தெரியாமல் செய்து விட்டதாக, ஸ்தல அதிகாரிகளின்மீது பழியைப் போட்டுவிட்டு கனம் ராஜகோபாலாச்சாரியார் தப்பித்துக்கொள்ள முடியாதென்று நான் எச்சரிக்கை செய்யவிரும்புகிறேன்.

“ஆகவே ஒரு பாரபட்சமற்ற கமிட்டியை நியமித்து இதைப்பற்றி விசாரிக்க வேண்டும். இந்த சம்பவத்திற்குக் காரணமாயிருந்த அதிகாரிகளை விட்டே இதை விசாரிக்கச் சொல்வது ரொம்பவும் தப்பாகும். அதில் நியாயம் கிடைக்காது. நீதி இருக்காது. ஆகவே ஜனநாயகத்தை காலில் போட்டுத் துவைக்காமல், ரத்தத்தைச் சிந்தி இந்த நாட்டில் ஜனநாயக

[Sri M. Kalyanasundaram] [21st July 1953]

கத்தைக் காப்பாற்றவேண்டிய ஒரு நிலைமை ஏற்படாமல் செய்ய வேண்டுமென்றால் உடனே தனிப்பட்ட அங்கத்தினர்களைக் கொண்ட ஒரு கமிட்டியை நியமித்து இதுபற்றி பாரபட்சமற்ற விசாரணையை நடத்த வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அல்லது ஜனங்கள் ரத்தத்தைச் சிந்தியாவது ஜனநாயகத்தை நிலைநாட்ட இந்த ஏதேச் சதிகார ஆட்சியை ஒழித்துக் கட்டுவார்கள் என்று சொல்லிக்கொண்டு என் பேச்சை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.”

4-56
p.m.

SRI P. B. K. RAJACHIDAMBARAM:—“ Mr. Deputy Speaker, Sir, I hail from that part of Tamil Nad, called Chola Nad, with an ancient history and a culture also. The Hon. the Chief Minister knows that very great kings like Manuneethi Chola ruled over that territory. He also knows how justice was meted out during the reign of King Manuneethi Chola, who never cared who was the culprit, whether it was his own son or somebody else. When a poor cow, a dumb cow, saw that its own calf was run over by the chariot of the young prince, it went and sought audience with the King. Unfortunately, there was not the District Superintendent of Police of Coimbatore or the Collector to stop away the cow from having an audience with the king. The king gave an audience, and when he found that his own son had done a mistake, he never hesitated to punish his own son. Coming from that part of the country, I want to say that when we, as elected representatives of the public, came forward with a complaint saying that the lives of innocent people had been taken away, not by an accident but by a deliberate act of the subordinates of the Government, the Hon. the Chief Minister made a statement on the floor of the House, which I was pained to read. With your permission, Sir, let me quote from his speech. He is reported to have said—

‘ If they begin to doubt the correctness of the act immediately and ask for the appointment of a non-official committee, it would be prejudging the action of the people concerned.’

Then, I want to know whether, by the very act of appointing a committee to enquire into the real facts, we are going to prejudge their action. If the honour of the officials who are concerned with the shooting is so sacred, then even an enquiry should not be ordered by the Hon. the Chief Minister. But in the same statement he says—

‘ The persons entrusted with the task of conducting the enquiry are judicial officers not connected with the executive administration.’

With due respect to the Hon. the Chief Minister, I do not see why such a statement which is not true should be made on the floor of the House. As far as the Dalmiapuram incident is concerned, I find that the District Magistrate and another Subordinate Judge have been appointed to go into the question. It is a known fact that the district magistrate is the authority who is entrusted with the maintenance of law and order in the district. Does the Hon. the Chief Minister want us to believe that the district magistrate had nothing to do with all the incidents that took place in Dalmiapuram? Does he want us to believe that an impartial enquiry will be conducted by the District Magistrate who also is responsible for this unfortunate incident?

21st July 1953] [Sri P. B. K. Rajachidambaram]

“ Another point is this. When the Hon. the Chief Minister does not want us to go into the question and take part in this debate because, he says, we will be prejudging the action of the officers or we will be interfering with this enquiry—he has not hesitated to praise the acts of the brave policemen and the officers who have done this brave act of shooting down innocent railway passengers. He says— 5 p.m.

‘ I shall certainly order a fuller enquiry that may be necessary in the case. Any discussion on the matter at present would be prejudicing the action of brave officials and policemen who were doing their work properly and bravely under difficult conditions.’

I want to know whether such an observation will not really prejudice the enquiry conducted by an officer who is also responsible for this unfortunate shooting incident. I don't see why the Hon. the Chief Minister should have chosen to make such an inconsistent statement on the floor of the House, in his anxiety just to safeguard the interests of these young and inexperienced officials who have been let loose in the country, with high powers. Certain facts I want to bring to the notice of the Hon. the Chief Minister, and I hope he will consider those points when he is giving his reply to the debate. This unfortunate shooting incident took place between 2 p.m. and 3 p.m. When did the information reach the District Magistrate? When did the District Magistrate reach the spot and when did he send his report to the Government? I say the District Magistrate reached the spot four hours after the incident, and after spending a few hours at the spot, he took all those concerned with the shooting back to Tiruchirappalli, 23 miles away, sat at a conference, concocted evidence, prepared documents, and then made a report to the Government after midnight. I want to know whether the Hon. the Chief Minister is going to deny this. I emphatically say that the District Magistrate reported the matter to the Government just after midnight, that is, after so many hours since the incident took place. Why such an inordinate delay took place on the part of the District Magistrate should be considered. Still, the very same District Magistrate is appointed to sit in judgment over the action for which he is also primarily responsible.

“ The Hon. the Chief Minister in his statement says that he had been following the writings and the speeches of the persons responsible for all these demonstrations and that he was not astonished at the turn of events because he himself thought that such a course of action might be taken by those people. As far as the Dalmiapuram incident is concerned, some months back a conference was held, which was attended by thousands of people, and a resolution was passed saying that a demonstration would be staged at Dalmiapuram. A number of meetings were held throughout the district, and in every meeting the sponsors of this movement were telling the people that they were going to stage a demonstration. In spite of all these things, the local officials kept quiet, and were not prepared to meet the situation. As one who was present at Dalmiapuram the next day after the unfortunate incident and who has seen the excellent arrangements made by the Police and the District Magistrate a day after the firing incident, I can boldly

[Sri P. B. K. Rajachidambaram] [21st July 1953]

say, 'Had only the District Magistrate and the District Superintendent of Police the prudence to correctly assess the situation and had they taken necessary steps, this unfortunate incident of shooting might have been averted! Further, till this day the Government or the District Officers have not come forward with a statement about the number of persons killed. I know, as matter of fact, that as soon as the shooting took place, the young Sub-divisional Magistrate, may be probably that was the first instance when he had to order a shooting, I do not know, whether on his own initiative or under the orders of the Government did not even take steps to remove the dead bodies or the injured persons to the hospital. It was the private parties that took the injured and dead persons to the hospital and other places. That is why the authorities could not say how many died and how many were injured, and they had to collect information. That is why the District Magistrate had to delay sending his report to the Government. Is it not an irresponsible way of dealing with the dead and injured persons, especially after this incident?

"That night when I went to Dalmiapuram, I heard that that morning about 36 persons, including Sri Karunanidhi, the great novelist and playwright, had been arrested and detained in the Police station. To my great surprise, I heard that till 10-30 in the night they had not been given any food. Then I went and saw the Police officer in charge of the Police station. Then only he remembered those poor people who were arrested and kept in the lock-up. Then he agreed that we could supply them food. But, Dalmiapuram being an out-of-the-way place, we could not give them food, and those poor persons had to be satisfied with some fruits. Is this the way to treat these persons who were arrested and put in the cell?

"Sir, I have already clearly stated that the District Magistrate is not the person to conduct an enquiry into this matter. So, at least now, will the Hon. the Chief Minister come forward with a statement saying that the present enquiry will be stopped and that the enquiry will be conducted by a judicial officer who has nothing to do with the executive work, as he has already agreed in his statement on the floor of the House?"

*** SRI N. RATHINA GOUNDER :—**"கனம் உதவிச் சபாநாயகர் அவர்களே! இன்று சாத்வீகத்தில் நம்பிக்கைக் கொண்ட நமது சர்க்கார் சமீபத்தில் கையாண்ட மிருகத்தனமான செயலைக் கண்டிக்கும் முறையில் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கும் தீர்மானத்தின் மீது நான் சர்க்காரின் செயலை வன்மையாகக் கண்டித்துப் பேச வேண்டியதாக இருக்கிறது.

"இதற்கு முன் எத்தனையோ காரியங்களைச் சாதிக்க எத்தனையோ கட்சிகள் சாத்வீக முறையில் பல போராட்டங்களை நடத்தியிருக்கின்றன.

"அதே போலவே தென்னாட்டில் வட நாட்டாரின் சுரண்டல் இருக்கக்கூடா தென்றும், அவனது ஆதிக்கியத்திற்கு உள்ளடங்கி அடிமையாக வாழக் கூடாதென்றும் திராவிட மக்களின் விடுதலையைக்கோரி திராவிடக் கழகமும், திராவிட முன்னேற்றக் கழகமும் வெகு நாளாகப் போராடிக் கொண்டு வருவது நாம் எல்லோரும் அறிந்ததே. ஆனால் போராட்டங்கள் எத்தனையோ நடந்தும் கூட இதுவரை அவர்கள் யாரும் எந்தவிதமான பலாத்காரச் செயலிலும் இறங்கவில்லை. இப்படி அமைதியான முறையில், சாத்வீக

21st July 1953] [Sri N. Rathina Gounder]

முறையில் நடந்துவரும், போராட்டத்தை, இந்திய முதல் மந்திரி ஸ்ரீ பண்டிட் நேரு அவர்கள் “நான் சென்ஸ்” என்றும், silly என்றும் பொறுப்பற்ற முறையில் பேசி வருவதைக் கண்டிக்கும் முறையிலும், வட நாட்டு ஆதிக்கம் ஒழியவேண்டுமென்ற முறையிலும் ஒரே ஒரு நாள், அதுவும் பகலில் சாதிக் முறையில், ரயில் நிறுத்தம் செய்வதென்று முடிவு செய்யப்பட்டிருக்கையில் அரசாங்கத்தார் பலாத்கார முறையில் நடந்து கொண்டது ரொம்பவும் தப்பாகும். தமிழ் நாட்டில் அன்று பல யிடங்களில் மறியல் நடந்திருக்கிறது. எல்லாயிடங்களிலும் ரொம்பவும் அமைதியான முறையில், நியாயமான முறையில் மறியல் நடந்திருக்கிறது. மேலும் இந்த ரயில் நிறுத்தத் திட்டத்திற்கும், அரசாங்கத்தாரால் சம்பீத்தில் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிற ஆரம்பக் கல்வி திட்டத்திற்கும் யாதொரு சம்பந்தமும் இல்லையென்பது யாவரும் அறிந்ததே. ஆகவே அவைகள் இரண்டையும் பிணைக்காமல் பிரச்சீனையை ஆராய்ச்சி செய்ய வேண்டும்.

“வட நாட்டான் தென்னாட்டானை அடிமைப் படுத்தி, ஆதிக்கம் செலுத்துவதை தகர்த்தெறிய வேண்டுமென்று தன்மானமுள்ள தமிழர்கள் சொல்வதில் தவறு உண்டா? வட நாட்டானின் சுரண்டலை தென்னாட்டில் அனுமதிக்க முடியாதென்று போராடுவது தவறு? தென்னாட்டிலுள்ள தலைவர்களின் பெயர் எதையாவது வட நாட்டில் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்களா? கனம் ராஜாஜியின் பெயரைத் தாங்கி ஏதாவது ஸ்தாபனம் அங்கே யிருக்கிறதா? தமிழ் நாட்டின் விடுதலைக்காக தன் பொருள், உயிர் எல்லாம் கொடுத்தவர் கப்பலோட்டிய தமிழன் வ. உ. சிதம்பரம் பிள்ளையின் பெயரை வைத்திருக்கிறார்களா யென்று கேட்கிறேன்? அப்படியிருக்கும்போது தென்னாட்டின் செல்வத்தைச் சுரண்ட வந்த வட நாட்டு முதலாளியின் பெயரில் ‘டால்மியாபுரம்’ என்று ஏன் ஸ்டேஷன் இருக்கவேண்டுமென்று கேட்கிறேன்? அதற்குக் கல்லக் குடி என்று பெயரிடவேண்டுமென்று போராடுவது தப்பா? தன்மானமுள்ள தமிழர்கள் எல்லாம் வட நாட்டு ஆதிக்கியத்தை ஒழித்துக்கட்டவேண்டுமென்பதற்காகத்தான் ரயில் நிறுத்த மறியல் நடந்ததே தவிர ஒரு அறிஞர் அண்ணை அவர்களின் நலனுக்காகவோ பெரியார் ஈ. வே. ராவின் நலனுக்காகவோ அல்ல. தென்னாட்டில் தமிழன் மானத்துடன் வாழவேண்டுமென்பதற்காக நடத்தப்பட்ட தன்மானப் போராட்டமாகும். டால்மியாபுரம் என்ற பெயரை கல்லக்குடி என்று மாற்றுவதற்காக நடத்தப்பட்ட சாதிக் போராட்டத்தில் ‘Government of the people, by the people, for the people.’

(At this stage Mr. Speaker resumed the Chair.)

“என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்போது போராட்ட வீரர்களை சர்க்கார் மிருகத்தனமாகச் சுட்டுக் கொன்றது ரொம்பவும் கண்டிக்கத்தக்கதாகும். மக்களின் விருப்பத்தை நிறைவேற்ற வேண்டியது சர்க்காரின் கடமையே தவிர, அவர்களின் சாதிகை கிளர்ச்சியை பலாத்காரத்தால் அடக்கிவிட முயல்வது ரொம்பவும் தப்பாகும். தென்னாட்டின் இயக்கங்களை யெல்லாம் பற்றி இந்திய முதல் மந்திரி ‘சில்லி’, ‘நான் சென்ஸ்’, என்றெல்லாம் சொல்லி வந்திருப்பது கண்டிக்கத்தக்கதாகும்.

“அதையெல்லாம் விட்டு விட்டு சர்க்கார் போலீஸ் படையை மிருகத் தனமாக ஏவி விட்டதால் ஆறு திராவிட மணிகளின் உயிர்கள் குடிக்கப்பட்டு விட்டன. பல்லாயிரக் கணக்கான பேர்கள் மண்டை உடைந்து கிடக்கிறார்கள். கண்ணதாசன் போன்றவர்கள் கையொடிந்து கிடக்கிறார்கள். தாலி இழந்த தாய்மார்களின் கண்ணீர் பெருக்கெடுத்து ஓடுகிறது. இப்படி வெறி பிடித்து நடந்துகொண்ட போலீஸ் காரர்களின் செய்கை நியாயமானதா யென்பதைப் பற்றி விசாரிக்க ஒரு தனி நபர்கள் கொண்ட கமிட்டியை நியமிப்பது ரொம்பவும் அவசியமாகும். இரண்டு அதிகாரிகளைக் கொண்டு விசாரிக்கச் சொல்வது தவறாகும். அவர்கள் கட்சியிலேயேயுள்ள உத்தமர் ஓமாந்தூர் போன்றவர்களையும், மற்ற கட்சிகளுக்கு ஒவ்வொரு நபரையும் கமிட்டியில் நியமித்து விசாரிக்கச் சொல்வது ரொம்பவும் அவசியமாகுமென்று சொல்லிக்கொண்டு முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.”

5-10
p.m.

[21st July 1953]

* DR. K. B. MENON :—“ Mr. Speaker, Sir, we have not the full facts before us and therefore it is not possible to speak on the merits of the case. Hence I would like to confine myself to a few general remarks about the shooting that has resulted in the loss of life of the citizens. No one will question the right of the State to use force in the normal discharge of its duties. As a matter of fact, a modern State is an incarnation, an embodiment of force.”

MR. SPEAKER :—“ I now fix a time-limit of five minutes for each Member.”

* DR. K. B. MENON :—“ No one will question the right of the State to use force, but the issue is not the use of force, but how and when it was used, whether there was restraint, and whether minimum force was used. These are the issues that are at stake now. As far as I can understand, public opinion does not countenance the use of force by the Police which resulted in the loss of life of citizens. When a man is shot down by the agents of law appointed by the State, it is very difficult to pacify the public mind on the issue. Shooting in India has a long history and there are also bitter associations with that history. These shootings are fresh in public mind. The public have not yet forgotten those days when such things happened during British regime. These things happen even after we have gained our independence. Now people ask the question, ‘ What is the difference between British regime and Congress Raj ? ’. It is very natural for them to ask that question and it is for the Congress to answer that question.”

“ Often, the excuse put forward by the police is that shooting was done for reasons of self-defence. Even in the case of self-defence, my submission is that shooting should not be ordered to kill. In such cases, shooting should be ordered below the knee. As shooting was done at random and in a reckless way, even persons who are innocent died as a result of shooting; as it has happened in the present case.

“ My second submission is that whenever and wherever shooting may happen, there should be public enquiry and not a judicial enquiry. Judicial enquiry does not have the status of public enquiry. In the present case, I submit the enquiry that has been ordered is not at all a public enquiry and not even a judicial enquiry. I should call it an executive enquiry. An executive enquiry can never satisfy the public. In cases where the loss of citizens’ lives happens, there should always be a popular and public enquiry.”

SRI S. C. C. ANTHONY PILLAI :—“ Mr. Speaker, Sir, let me also add my voice of protest to the general condemnation against the repressive measures adopted by the Government against peaceful agitators. It was said by one of the hon. Members that this agitation was confined to the question of changing of names. But judging from the chain of events, we find that these demonstrations were with regard to two matters, viz., the new education

21st July 1953] [Sri S. C. C. Anthony Pillai]

policy followed by the Government and also the question of changing the name of a particular place. As this agitation has sprung up from the education policy of the Government, it may be relevant to refer to that policy. But I would reserve my remarks to a later occasion so far as that policy is concerned.

“ The Hon. Mr. Rajagopalachari, the Chief Minister, referred a few days ago to the fact that he anticipated that there would be some kind of demonstrations and that it would be necessary to deal with them firmly. There was no intelligent anticipation. I for my part fail to understand or appreciate the intelligence. Rather, I would prefer to say that there was lack of intelligence on the part of the Government in anticipating these demonstrations. That is the impression one would get if he takes into account the manner in which the Government prepared themselves to meet this movement of the Dravida Kazhagam and Dravida Munnetra Kazhagam. They have a strong hold in certain localities of the State. Their movement did not spread throughout the State. So it would have been possible for the Government to mobilise their forces in sufficient numbers to meet the situation in those localities. The fact is these demonstrations were not intelligently anticipated, and so there was not intelligent preparation to meet the situation. If we read the newspaper reports, we find that the police were not fully prepared and even milder equipment like tear gas equipment was not supplied to the police to prevent the breach of law and order. When such an incident has happened under the regime of a person like the Hon. Mr. Rajagopalachari, one has to come to the conclusion that there was no intelligent anticipation, but there was excessive use of force. That is the conclusion to which any average citizen will come to under the present circumstances. When the Government knew in advance the type of demonstration and the length of time for which it will be in force and all those things, and when the Government did not take adequate steps to meet them, one is compelled to come to the conclusion that the Government wanted these things to go on and wanted to suppress the demonstrators by the use of excessive force.

“ The demonstrators seem to have announced in advance that they would be demonstrating only for a particular period of time. i.e., up to 5-30 p.m. or so. Due to natural calamities, sometimes trains run late by many hours. Similarly, they could have waited till 5-30 p.m. and after that, trains might have been allowed to move. By adopting this method, no harm would have been done to anybody and the shooting also could have been avoided. The Hon. Mr. Rajagopalachari very often uses on the floor of the House certain facile phrases during question time and other occasions also. When we ask for anything to be done, he says that the ‘ Government will be abdicating their functions if they accede to our request’. I want to ask, ‘ Can the people abdicate their sovereignty?’ In this particular movement, we must see the autocratic manner in which the Government want to implement their policy. One may say that such demonstrations may be all

[Sri S. C. C. Anthony Pillai] [21st July 1953]

right during foreign rule and that in the present context when there is our own Government, these things are not necessary as these matters could be raised by the Opposition Members in the Legislature. But I would like to say that such an argument cannot hold good when we consider the present incidents and the action taken by the Government."

MR. SPEAKER:—"The hon. Member's time is up."

5-20
p.m.

* SRI S. RADHAKRISHNAN:—"கனம் சபாநாயகர் அவர்களே! 'ரோமாபுரி பற்றி எரியும்போது பிடிவாசித்தாலும் நீரோ மண்ணை', என்பதைப்போல நாட்டில் மக்கள் சுட்டுக்கொல்லப்படும்பொழுது, நாட்டில் மக்கள் நாய்களைப்போல அடித்து இழுத்துச் சிறையில் அடைக்கப்படும்போது, சட்டி பாளைகளை உடைப்பதைப்போல அவர்களது மண்டைகளையும், கைகாலைகளையும் உடைத்தெறியும்போது, இப்படிப்பட்ட அலங்கோலக் காட்சியை ஏற்படுத்திய ஆதிக்கவெறி பிடித்த சர்க்காரின் நடவடிக்கையைப்பற்றி விவாதிக்க வேண்டுமென்று கொடுத்த அவசர ஒத்திவைப்புப் பிரேரணையை உடனே விவாதத்திற்கு எடுத்துக்கொள்ளாது, ஆந்திர ராஜ்ய சட்டத்தைப்பற்றி விவாதிப்பது இருக்கிறது இவ்வளவு நாள் காலம் கடந்து விவாதத்திற்கு வந்தது ஜனநாயக ஆட்சியில் நாம் எல்லோரும் அவமானப்பட்டுவண்டியதாக இருக்கிறது. நாட்டில் அன்று என்ன நடந்தது? திராவிட முன்னேற்றக் கழகம், திராவிடக் கழகம் என்ற மக்கள் கழகங்கள் மக்களுடைய எழுச்சியை, மக்களுடைய நன்மையைக் கருத்திட்டுக்கொண்டு அவர்களின் நல் வாழ்வுக்காக ஒரு திட்டத்தை எடுத்துக்கொண்டு சாத்வீகமான முறையில், அமைதியான முறையில் ஒரு மறியல் திட்டத்தை நடத்தியபோது, சர்க்கார் அவர்கள் பால் பலாத்காரமாக துப்பாக்கிப் பிரயோகம் செய்தது ரொம்பவும் கண்டிக்கத்தக்க ஈனத்தனமான செய்கையாகும். அதற்காக தமிழ் நாடு உழைப்பாளிகள் கட்சி வருத்தத்தை தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறது. வேதனே அடைகிறது. வன்மையாக கண்டிக்கிறது. இது மாதிரியாக சுட்டுக் கொல்லைப் பட்டது, சிறையில் அடைக்கப்பட்டிருக்கிறது நியாயமானதா, அநீதியானதா என்பதைப்பற்றி எதுவுமே குறிப்பிடாமல் காங்கிரஸ் கட்சியில் இருந்து பேசிய ஒரு அங்கத்தினர் ஜனநாயகம், சர்க்கார், தேசியம் என்று என்னென்னவோ சுற்றி வளைத்துப் பேசினார். அவர் பேசியதை அந்தமே எனக்கும் புரியவில்லை. சர்க்கார் இப்படி மக்களின் எழுச்சியை அவமானப்படுத்தும் முறையில் எழுச்சி முன்னணி வீரர்களைச் சிறையில் தள்ளிவிட்டு, போராட்டத்தில் கலந்துகொண்ட வீரர்களை சுட்டுக் கொன்றது நியாயம் என்று அவர் வாதிக்கிறாராபென்பதைப்பற்றி என்போன்றவர்கள் தெரிந்து கொள்ளமுடியவில்லை. அவர் எதற்காகப் பேசினார் என்றே எனக்குத் தெரியவில்லை. ஜனநாயகம், பரந்த உலகம் என்றெல்லாம் நாம் பேசலாம். இருக்கிற நிலைமையை அவர் மறந்துவிட்டார். ஒரு இனம் இந்த நாட்டில் அதிகாரத்தில் இருக்கிறது. அந்த ஒரு இனம் நாட்டில் எல்லா வசதிகளையும் அடைந்து வருகிறது. அந்த ஒரு இனம் திராவிட பிற்பட்ட இனங்களை நசுக்கி, சுகபோகத்தில் இருந்து வருகிறது. திராவிட கழகம், முன்னேற்ற கழகங்களின் வளர்ச்சி இவர்களை பாதிக்கிறது. இதை முனியிலேயே கனிய வேண்டுமென்ற எண்ணத்தின் எதிரொலிதான் இந்த துப்பாக்கிப் பிரயோகம், தடியடி எல்லாம். தங்கள் அடிமைத்தனத்தைப் போக்கிக்கொள்ள அவர்கள் சாத்வீக முறையில் போராட்டம் நடத்தும்போது சர்க்கார் அவர்கள் மீது துப்பாக்கிப் பிரயோகம் செய்வது வெறுக்கத்தக்கதாகும். பலாத்காரத்தை உபயோகித்து எந்த இயக்கத்தையும் நசுக்க முடியாது. இதைச் சரித்திரம் கூறுகிறது. காங்கிரஸ் இயக்கம் பிரிட்டிஷ்காரர்கள் துப்பாக்கி முனியில் வளர்ந்தது என்பது உலகம் அறிந்த விஷயம். காங்கிரஸ் பலம் அதனால் பெருகத்தன் பெருகிற்று. அதே போல் கடந்த காங்கிரஸ் சர்க்கார் கம்யூனிஸ்டுகளின் மீது கடுமையான பலாத்காரத்தை சென்ற காலத்தில் உபயோகித்து வந்ததின் காரணமாகத்தான் தற்காலத்திலே அவர்கள் செல்வாக்கை அடைய முடிந்தது. அதேபோல் இந்தச் சர்க்கார் திராவிட முன்னேற்றக்கட்சியின் மீது பலாத்காரச் செயலை செய்ய முற்படுவது அந்தக்

21st July 1953]

[Sri S. Radhakrishnan]

கட்சியின் வளர்ச்சியைத் தான் அதிகப்படுத்துமே தவிர அவர்களின் தன்மான இயக்கத்தை ஒரு நாளும் அழிக்க உதவாது. எவையும் சமாதான முறையில், சாதவீகமான முறையில் தீர்த்துக்கொள்ள வசதியிருக்கும் போது பலாத்காரத்தை உபயோகித்து சாதித்துக்கொண்டு விடலாமென்று மாதிரம் யாரும் எண்ணக்கூடாது. மக்களை மாக்களாக நடத்தி அந்த மமதையிலே வீற்றிருந்த ஜார் மன்னன் மண்ணைக் கவ்வினதை சரித்திரம் தெரிந்த ராஜாஜி மறந்திருக்கமாட்டார் என்று எண்ணுகிறேன். இந்த துப்பாக்கி பிரயோகங்களின் உள் அர்த்தமே வெறுக்கப்படுகிறது. ஏன் சுட்டுத் தள்ளினார்கள் எத்தனைபேர் செத்தார்கள் என்று ஆராய்வதைவிட அதன் உள் நோக்கத்தை பற்றித்தான் நமது கவலை. சரித்திரகால ஆரம்பத்திலிருந்து ராமாயண காலத்திலிருந்து திராவிட ஆரிய போராட்டம் நடந்து வருகிறது. அப்போராட்டத்தின் கடைசி கட்டம்தான் தூத்துக்குடி, உல்லக்குடி துப்பாக்கி பிரயோகங்கள் என்று நான் நிச்சயமாக கூறமுடியும். கனம் ராஜகோபாலாச்சாரியார் அவர்களை நான் கேட்கிறேன். தூத்துக்குடி போன்ற இடங்களில் சூறையாடப்பட்டது. ரயில் பாலங்கள் கொளுத்தப்பட்டது. என்று சொல்லுகிறார்களே. அவைகளினால் எவ்வளவு நஷ்டம் ஏற்பட்டு இருந்தாலும் அதை ஈடு செய்யக்கூடிய பணத்தை திராவிட மக்களிடமிருந்து திரட்டிக் கொடுக்க முடியும். ஆனால் இறந்து போன பத்து அல்லது மந்திரியார் கூறுவது போல் ஆறு திராவிட மணிகளின் உயிர்களை அவர்களால் திருப்பிக் கொடுக்க முடியுமா? எங்கோ ஒரு புது கிராமத்தில் ஏமாயிரம் அல்லது எட்டாயிரம் நஷ்டம் ஏற்பட்டாலும் நான் ஒரு நாளில் திரட்டிக் கொடுப்பேன் என்று திராவிடர்களின் சார்பில் சொல்லுகிறேன்? ஆனால் உங்களது மிருகத்தன்மான செய்கைக்கு 10 திராவிடச் சிங்கங்கள் பலியாகி விட்டதே. அவர்களின் தாய்மார்கள் அலறுகிறார்களே. வற்றாத ஓடையாகக் கொட்டிக்கொண்டுருக்கும் அவர்களின் கண்ணீரை நிறுத்தும் படி செய்ய உங்களால் முடியுமா? இதற்கு அரசாங்கம் என்ன பதில் சொல்லப்போகிறது? நான்கு நாட்களாக மௌனம் சாதிக்கிறதே. இன்று என்ன பதில் சொல்லப்போகிறதென்று தான் கேட்க விரும்புகிறேன். திராவிட இனத்தை, திராவிட எழுச்சியை நசுக்குவதற்கு கனம் ராஜகோபாலாச்சாரியார் உபயோகிக்கும் அடக்குமுறையே அவரது ஆட்சியின் முடிவை நெறுங்க வைக்கிறதென்பதை அவர் உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். நாய்களுக்கு முன் வால் ஆடும் என்று கனம் ராஜகோபாலாச்சாரியார் சொல்லியிருக்கிறார். அதையொட்டி அவருடைய கொடிய ஆட்சிக்கேற்ப கலைக்கர்களுடைய துப்பாக்கிப் பிரயோகம் இருக்கிறது.”

MR. SPEAKER:—“The Leader of the Opposition.”

SRI S. DEIVASIGAMANI:—“I want to speak, Sir. Please allow me two minutes.”

MR. SPEAKER:—“I have to follow the rules of the Assembly. It is not possible to allow all Members to speak. Mr. Deivasigamani may speak.”

* SRI S. DEIVASIGAMANI:—“Sir, I rise to enter my emphatic protest against the indiscriminate and brutal shooting that took place at Dalmiapuram and Tuticorin. I do not want to repeat what my hon. Friends have said on the floor of the House. But I fully associate myself with the sentiments that have been expressed and I condemn the acts of those officers of the Government who ordered shooting of the people in those places.”

* SRI M. PALANIYANDI:—“கனம் சபாநாயகர் அவர்களே! நான் நேற்றைய முன் தினம் பாலம்யாபுரத்தில் இறந்தவர்களுடைய வீடுகளுக்கு நேரில் சென்ற காலத்தில் தாலியையும், தனையையும் இழந்த தாய்மார்கள் அழுத கண்ணீரைக் கண்டேன். அவ்வழகைக் கண்ணீர் துடைக்கப்படுமா? துடைக்கப்படாது. பெருக்கெடுத்து ஓடும் அவர்கள்

[Sri M. Palaniyandi]

[21st July 1953]

கண்ணீர் காருண்யமற்ற முறையில் மிருகத்தனமாக நடந்து கொண்ட இந்த சர்க்காரை ஒழிக்குமென்று சொல்லிக்கொண்டு முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.”

* SRI P. RAMAMURTHI:—“ Mr. Speaker, Sir, when I gave notice of the adjournment motion five days back, I was confining myself to one particular subject and that subject was the action of the subordinate officials at Tuticorin and Dalmiapuram in ordering shooting at an unarmed crowd as a result of which certain people have died. I am not now bothered about the number of people dead. I am not going to enter into a dispute with regard to the number of people that died. Subsequently when to-day the motion has been taken up for discussion, I am afraid that the subject on which I wanted to concentrate has been diverted and a number of speeches have been made on the floor of the House, both on this side and on the other side of the House, on the merits of the particular movement and the incidents that have happened as a result of that movement. There will be, I am sure, and there are big differences of opinion with regard to the aims of that movement and with regard to the forms that the struggle should take. For example, some of us feel that the unity of the democratic movement in this country, the unity of the peasant movement in the country, the movement of the working classes in the country, which are struggling against a common enemy, against the feudal reaction and imperialism must be maintained and any kind of action to disrupt this unity will not help the people of India or the people of Tamil Nad itself. But I am not going to enter into a discussion on this aspect of the question. I have got great faith in our people because I have moved with them, the people of Tamil Nad, the people of Andhra and the people of Malabar and I also know that it is possible for me by means of argument and persuasion to make them realize the truth of anything. Now coming to the incident of the 15th, the question here is whether the shooting at both the places was justified and for this purpose, let me tell you, Sir, I am not going to rely on the report of the enquiry that is now going on, because I do not want to give an opportunity to the Chief Minister to say ‘we are having certain facts, certain allegations have been made and certain statements have been made on the floor of the House and the matter is still under enquiry and under such circumstances, when a complete picture of the incidents is not available, I cannot accept your statement.’ But we have certain facts, certain unassailable facts from the Chief Minister and let us look into those facts of the case. It is an admitted fact that on the 15th, two young officials, both in the thirties, were on the spot where the incidents took place and ordered firing. Are we to believe that these officials have had no experience of dealing with people? I have often addressed a number of hostile audiences. I have addressed meetings in a number of places where there were terribly hostile audiences who wanted to shout me down and threw stones at me. Did I say then, had I a gun I would have managed the crowd? (Interruption by the Hon. Sri C. Rajagopalachari. ‘We have got immense faith in the goodness of the people.’) Unfortunately all these officials having

21st July 1953] [Sri P. Ramamurthi]

been trained under British Imperialism, having been trained by the Congress Ministry in 1946-51 have a particular mentality. It is the mentality that has no faith in the people. They want that they should be obeyed by the people. After all, can we forget that between 1948 and 1951 there were a number of shootings in this Province. In Salem 28 young men were shot dead.

“ Sir, when I was in Kashmir talking to responsible Government officials and responsible members of the Kashmir National Conference, one gentleman asked me—I was ashamed to hear that —‘ when 28 of the finest flowers of Indian youth were shot down in Salem Jail then it is called patriotism, why when somebody dies in spite of best efforts that we have made, it is called communalism?’ I could not answer this. In Salem, people were shot down. In Andhra people were shot down; in Tanjore people were shot down; in Malabar people were shot down. What was the attitude of our Chief Minister then? He himself said that a certain mentality had been developed in the officials by the Bureaucracy and called it the wooden bureaucracy. To-day, simply because our Rajaji has assumed office as Chief Minister, are we to believe that suddenly their entire mentality changes overnight and that everything changes? I cannot understand that. The Hon. Chief Minister himself does not believe it, but he has to defend them on the floor of this House. That is exactly the position to-day.

“ But, had the Chief Minister, for example, understood that that is their mentality and felt that therefore it was very necessary to assuage public feeling, and to put the officers in their proper places if he had gone into the whole question and ordered a public enquiry into all these allegations and tried to find out the causes of the shootings, then the officers’ mentality would have been different. But that is not the case.

“ Sir, the other day, the Hon. Chief Minister told us that these officials who are doing a brave act are heroic people and ‘ we cannot do anything which would redound to their discredit’. I would like to ask ‘ is shooting on unarmed people a brave act, a heroic act?’ I cannot imagine a more cowardly act than these shootings. (Applause from Opposition Benches.) After all, some people had thrown stones. What does it matter? If they had the guts, the capacity to brave that and if they had taken steps to talk to the people, to persuade them and appeal to them, I could understand these ‘ brave men’. But most cowardly, at the slightest commotion they resorted to shooting on the people and such men are defended on the floor of this House and called brave men. Then, the connotation, the meaning of ‘ bravery’ is entirely different for Rajaji from what I understand by that word.

“ Sir, I will take up the other question. We are asked not to prejudge the issue. Who has been trying to prejudge the issue? Is it the Chief Minister or is it we who prejudge the issue? All that we have stated is that we want to be sure of a public enquiry which will be above board, completely; an enquiry must be conducted by a Committee against the personnel of which nobody could say anything and about which everybody would be agreed

[Sri P. Ramamurthi]

[21st July 1953]

that 'this is an impartial committee; these are people who can go into the question without being influenced by other consideration! What does Rajaji tell us? He tells us that the 'executive have got to be protected'. Whatever the Government, whatever the party, is it the first and fundamental duty to protect the executive? Well, I have got a different conception. The first and foremost duty of any party that has got a modicum of claim to the welfare of the people is to protect the interests of the people first and not the executive. That is how we understand it. If the executive acts properly, then certainly the interests of the people will be far more paramount and they will get the first place for protection. We cannot think in terms somehow or other of protecting the executive. Therefore, Mr. Rajaji's entire consideration, the whole outlook with which he approaches this problem is the stand that this executive has got to be protected. In 1946 to 1951, the previous Congress Ministries also shot down people in Golden Rock, in Tanjore and in various other places. They also had the same consideration—that the working class should be shot down—Sivaraman in Tanjore and hundreds of other people in other places were shot dead. They also said that the executive must be protected; it did not matter if people were shot dead. That is the same mentality handed down to us by the British Government.

"Sir, we are supposed to be free, we are supposed to have won freedom. Nonetheless, I must point out that Mr. Rajaji is still suffering from an intellectual slavery to the British Imperialistic ideology, to that same ideology, to the same ideas that have been handed to him who is an admirer of the British systems and that is despite the fact we are supposed to have won freedom.

"We are now concerned with the fact whether the executive at that time—I am not going into the question of the entire executive—acted properly. 'There were certain officers who have behaved in a particular way. Have they behaved properly and in the interests of the people? That is the specific question with which we are concerned. What is the evidence? What is the un rebutted evidence? Evidence available so far, statements which cannot be contradicted and the facts are, that two men unconnected with the people who have never to do anything with the people, these men suddenly lost their heads and ordered firing. They have got the power to order firing, when according to them, some people were throwing stones. What is the story of the other side? One constable was injured and immediately, according to their own statement, the officer said, "Go on, shoot down." Granting that the situation had become uncontrollable, granting that he was an officer who was incapable of going and talking to the people and persuading them, granting all that, what were the other methods? Was the crowd asked to disperse and did they wait till the crowd dispersed? It is common ground, admitted on all hands, that there were other ways of dealing with this situation.

"Sir, firing was ordered. That question is not disputed. Why was not tear gas provided? It will be told by them that at Tuticorin and in the other place tear gas squads were not available and that there was no stock of tear gas.

21st July 1953]

[Sri P. Ramamurthi]

“ Here is Rajaji who tells us that he had the foresight, long before—for the last one month—reading the literature and writings of these people in the papers conducted by them, he had the fore-thought to imagine that some such thing would develop. He also tells that he had dealt with large mass movements. Therefore, knowing full well, having had enough experience of dealing with large masses, he expected that some such thing would happen. I would like to ask: if the Hon. Mr. Rajagopalachariar had expected some such thing to happen—I am sure he did expect, why were not instructions given and why was it not possible to see that sufficient supplies of tear-gas bombs were also made available at every place so that resort to firing need not have been had? It is precisely because they can make the charge, where the people do not behave well, they can shoot. The mentality behind is ‘ we have the power and the tear-gas which makes the people run away because of asphyxia; we have got ‘ danda ’ in our hands; with that ‘ danda ’ we shall try to suppress the people ’.

5-40
p m.

“ Sir, let me now turn to the question of public enquiry. The other day when I moved the adjournment motion on the arrest of Mr. Annathorai and certain other leaders, I had warned at that time that the Hon. Mr. Rajagopalachariar, having dealt with public affairs, having been connected with mass movements, ought to know what exactly would be the reactions of the people. We know, for example, in August 1942 the moment the leaders of the Indian National Congress were arrested—Mr. Rajagopalachariar thought that that movement was different and it is a different matter and we are not concerned with it, immediately the people got infuriated. So, in dealing with these mass movements, I wish to tell him, ‘ Don’t follow the policies that have been followed by the British Government ’. They will lead us into more and more troubles and they will lead us into a situation when we cannot discuss dispassionately our differences in a calm and cool atmosphere, so that the democratic movement as a whole in this country can go forward and the attention of the people may not be diverted from the basic issues which are affecting them tremendously, viz., mass unemployment, land to the tiller, indebtedness of the peasantry, etc. On all these questions, the people want to struggle and struggles are taking place. But your actions will lead us to a situation when the attention of the people will be diverted from the basic issues. Your actions are definitely calculated for the purpose that the people’s problems will not come more and more to the forefront because the Government as it is constituted to-day is not capable of solving any of the problems. They can only aggravate them. The Hon. Mr. Rajagopalachariar says, ‘ I have ordered a public enquiry. Why do you organize all these things ’. Having done all these things, a public enquiry is ordered. What is the sort of public enquiry that is now instituted? Leave alone the officers with whom I am not now concerned and the hon. Member, Sri P. B. K. Rajachidambaram, has dealt with them clearly. People are arrested and kept in jail. As far as the common people are concerned, they have shot them. All these things have created

[Sri P. Ramamurthi]

[21st July 1953]

a terror in their minds. The officers who are responsible for shooting in Tuticorin and Dalmiapuram are sitting there in the public enquiry. After all we know these officers and we are accustomed to these officers. The Hon. Mr. Rajagopalachari knows, being himself a criminal lawyer, what the method of the prosecution is and how exactly the police cook up evidence. (The Hon. Sri C. Rajagopalachari: 'I was a defence lawyer also.') You might have been a defence lawyer and you might have known how to cook up defence case also and I am not now concerned with that. Having known the police officers and how they cook up prosecution evidence, we still depend upon their evidence. They are perfectly free to cook up evidence and place their so-called evidence before the Court. So far as the public enquiry is concerned, terror regime having been started, people having been shot dead and most of the important people having been removed to the jail, a public enquiry is now started so that the truth can be sifted. How do you expect to get at the truth? This is the sort of public enquiry we have now. For example, in Tuticorin, when the public enquiry was started, our comrade who attended the enquiry told me, when he wanted to cross-examine the official witnesses, he was told, 'You cannot cross-examine the official witnesses and their statement must be accepted.' When the public are denied even this, we still call it a public enquiry. As far as the public are concerned, they can go and sit there. It is a farce of a public enquiry. In this sort of enquiry, no truth will come out and it will only result in whitewashing the whole affair. I am not now concerned with the movement and all that. I am concerned with lives and facts. Unless these police officials, these bureaucrats, these Government officials are told that they cannot deal with the people in this manner, the people's democratic movement in this country cannot go forward and the people will not be able to assert their rights under the reign of terror. That is why I demand that there must be a proper enquiry with public men who are unconnected with the affair and who may not be amenable to the pressure of officialdom and that is the least that the Government can do. If they cannot do, it means it is an attempt to screen the officers and somehow or other protect them. Therefore, Sir, I press my adjournment motion."

* THE HON. SRI C. RAJAGOPALACHARI:—"Mr. Speaker, Sir, at the outset I must point out that I am at a great disadvantage relatively. While I may have the advantage of having information from official quarters, I have not the advantage of the perfect freedom of language which the Opposition could enjoy. The Opposition generally has little limitations in such matters. But to-day they have shown that they can enjoy even more liberty than ordinarily is enjoyed by the Opposition when dealing with such matters, when the Government is extremely tolerant of such virulence of language. If only we exercised our imagination, if even in the Assembly such language could be indulged in, we could see what could be indulged in outside, in the countryside, not to speak of the newspapers for which I think, if I may use a common phrase, I have given the longest rope in the last few

21st July 1953] [Sri C. Rajagopalachari]

months. So far as language-newspapers are concerned, I have not made the least attempt to interfere or to correct or to limit the freedom of language that is enjoyed by them. It is hardly to be called freedom in common parlance. I am using that phrase here for the sake of clear understanding and I shall not call it a licence or violent language. I just call it freedom and that is enough for the purpose at present. We know what freedom of language is and we have an illustration of it. Not only can they use such language but the Opposition is entitled to make any kind of allegations in such a debate. Anything might be said but I cannot answer them with a sense of responsibility in view of the enquiry. They can allege freely; I cannot answer freely. I will have to keep in mind always the fact that we must await the result of the enquiry, to say what exactly took place. I cannot talk away as Mr Ramamurthi or some other Members have done. As regards the allegations, it is of course perfectly open to the Members of the Opposition to say that ten people died and this and that. I tried to interrupt, even against my immediate inclination, as it was concerned with the number of lives. Loud observations were made enlarging the number of dead. People outside may accept the figures because it had been said on floor of the House. It was that wrong impression that I wanted to correct. That was why I interrupted to say to them. 'Look here, my friends. It is only six, four in Tuticorin and two in Dalmiapuram. It is not ten. It is only six.' It was only to correct a major misconception in the matter that I rose. With regard to other allegations that 'so and so stood there,' 'so and so had wished to do a particular thing,' 'a circular had been issued to shoot down people,' 'detailed instructions had been given to shoot down only the Communists and this and that'—I cannot go on contradicting and examining their allegations one after another. In fact it was not necessary. I cannot reply off-hand just as the Opposition alleges off-hand. A Chief Minister or a Minister as such is bound by certain restrictions, whereas Opposition Members are not bound by such restrictions. So let it not be understood because I did not controvert those various allegations that were made, I am admitting them or anything of that kind. The other day I gave a very brief statement of facts, I mean facts, regarding the incident that took place in Tuticorin and Dalmiapuram. Here again the opposition have re-stated their viewpoints, of course in much more vehement language. I could have really done full justice to the discussion, if I had the time, to go into the actual details and the ascertainment of facts. I should have read the note that I had received as regards what exactly took place, how the events developed and all that. I have some more definite information on that subject *to-day* than what I had the other day when I made that brief statement, at the time the motion was first moved in the House. I had time to make further enquiries into the matter. I have more details with me now. But of course if I were to read that now I could be blamed for wasting the time of the House. So I shall not do so. The Opposition instead of waiting for more details, which would be forthcoming after the full enquiry

5-50
p.m.

[Sri C. Rajagopalachari] [21st July 1953]

is over, is now pressing the motion. So I shall deal with the motion now. I would have to deal with the matter straight. I would try not to take up the time of the House reading reports about facts and incidents lest I would be charged with having talked out the motion. It would have been more satisfactory if I could deal with the arguments in detail. But in the present atmosphere it would not be right for me to do so.

"Let me now ask, what is the net result of this debate now? I am rather a little bit confused, on account of the line taken by the Opposition because as a somewhat experienced man with reference to human feelings and emotions, I can well analyse the reasons and the causes that led to the present strange double approach. I shall only state my own impression. I find two lines of analysis, I think 'approach' would be a better word. One is that the whole of this commotion (I am using a neutral word) was due to the desire of the 'community' or the 'nation' that is called the 'Dravidian nation' trying to overcome the domination, as it is stated of the people called the 'people of North India', that it was the main cause for the demonstration, that the names of stations were named wrongly, that a particular station was named as Dalmiapuram, that the leaders of the 'Dravidian Nation' thought that it should be altered to 'Kallakudi' and that this alone was the sole motive behind the whole agitation and that this had nothing to do with the educational scheme, that we should not confuse it with the educational scheme and all that.

"It had been stated that the purpose of the agitation could be traced to the desire of the so-called 'Dravidian' people to rebel against North Indian domination or sovereignty. Somebody stated that the 'Dravidians' wanted to establish their own independence and the independence of the Dravidians as a whole both in the cultural, political and other fields. Great emphasis had been laid on this by a speaker from the Opposition side who said: 'This debate is not the end of the matter. We must carry on our agitation. We must continue in spite of difficulties. We must maintain it as a general agitation to see to it that the 'Dravidian' nation is carved out as an independent people from the rest of India, that the Upper India people, should be separated from us and we should consider them as our enemies, our conquerors and exploiters and we should get rid of them. That is our main object. This debate is only a part of our agitation'. That seems to be the aspect from which this matter has been approached by some people and that was last emphasized by a speaker from that block who said: 'Never mind the deaths. We can bear it all. But we must maintain the battle so to say, between the Dravidians and the North Indians.) That is one colour given to this commotion. Equally important, though not followed by many speakers, were the speeches of the two speakers. I mean, Mr. Kalyanasundaram and Mr. Ramamurthi. They were not quite happy, if I may be permitted to make such observations, with the line that was taken by the Dravida Kazhagam members. It was but natural, Sir. The Communist Party is not only an intellectual party but a party not to be moved by domestic passions.

21st July 1953] [Sri C. Rajagopalachari]

They are far more moved by international politics. They are far more inclined to look upon the whole world as field for exploitation and total exploitation (cheers). They do not desire the world to be split up into parts. They want total exploitation, nothing short of that. I agree with them in a certain sense. I quite agree that their object is a nobler object than that of self-styled Dravidians. Their object is nobler than that of dividing the so-called Dravidians from the so-called Aryans. The point they wished to make was that this commotion, that is to say, shooting down of some 'Dravidians', was not in reality intended to quell the Dravidian agitation. 'Do not be misled, my friends, by such a false notion' this is the purport of the speech made by the Communist Party members. They made it of course in a more oratorical way, than I can ever command. It is a habit with me always to speak a little less oratorically than I would be inclined to. But this time the Communist members have tried to speak a little more oratorically than was necessary for the occasion. I admit I cannot attain that pitch,—they want to make out that the whole of this drive was intended to shoot the Communists down, where they were in large numbers. That is the great point that Mr. Kalyanasundaram wanted to make. He began by saying, 'Look at the place where the shooting took place. There are Harveys. Harveys are in Madurai.' What had Madura to do with Melur and Tuticorin, I really do not know. What had Harveys to do with the shooting in Tuticorin—I cannot understand. Yet, Mr. Kalyanasundaram's argument was that Harveys were there and that was why the shooting had taken place. Because the Communists were there and because the Communists are my enemy No. 1, they had been shot. He did not actually say that. But that was in the back of his mind. I know that. Then what about the shooting at Dalmiapuram? Because the Dalmia Cement Works were there and the Communists were working there, the shooting had taken place in Dalmiapuram. Let me say, Sir, that this kind of approach is a strange misinterpretation of the whole agitation. Let me now come to the point.

"The movement of the 'Dravidians' had much more to do with the commotion than the Communist fear. The commotion was started not to fight the North Indians, as is alleged by some. I quite understand and appreciate the 'Dravidian' interpretation because though it is not wholly correct, it is partially correct. The movement of the 'Dravidians', as they call themselves, had some real purpose behind it. Let me prick the bubble of the other theory. It was said the whole agitation started because Mr. Nehru had used the word 'silly' (Mr. Govindaswami Nayagar was heard to remark 'nonsense') in some connexion. Let me tell my friends of the 'Dravida Kazhagam' and 'Dravida Munnetra Kazhagam' that I understand them better than what some others here do. Their opposition is not against Mr. Nehru. Why bring in the name of poor Nehru? I am using, Mr. Speaker, the word 'poor' in a relative sense. The whole movement is directed against me . . ."

[21st July 1953]

MR. SPEAKER:—"It is now 6 o'clock and the debate will terminate. I wish to know under what rules the Hon. Chief Minister wants to continue."

THE HON. SRI C. RAJAGOPALACHARI:—"I am sorry Sir, I have been stopped at a very interesting point."

MR. SPEAKER:—"The debate is terminated. The House will now adjourn and meet again at 8-30 a.m. to-morrow."

The House then adjourned.

